

ครุฑาคี ดยถึง

ปริญญญา อินทรอุมม

ข้อมูลทางบรรณานุกรม
ปริญญา อินทร์อุดม
กวีนิพนธ์ คราคิดถึง อุตรธานี: 2559.
184 หน้า
กุมภาพันธ์ 2559

ii กวีนิพนธ์ : คราคิดถึง

แต่พระคุณครู

พระคุณครูก่อเกื้อ	กรุณา
จิตแห่งครูเมตตา	ต่อแล
อารีหลังเยียวยา	ยื่นช่วย
ยังห่วงอาทรแท้	ทวมทนเสมอ

เลิศเลอใดสุดตั้ง	ตอบแทน
วิเศษในดินแดน	ดีนดาว
หรือหาสุดเมืองแมน	มอบต่อ ท่านนา
มาตรหมดมืออาจนาว	นอบแมนแทนสม

คมคำกรองเช่นไซ้	เชิดชู
มิเท่าพระคุณครู	ครึ่งฟ้า
คำโคลงสุดแสนทรู	หรือเท่า
ถึงหากจารลงหล้า	แหล่งนี้หมดหรือ

๒
 ๒
 ๒
 ๒

๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒
๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒
๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒
๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒

๒
 ๒
 ๒
 ๒

๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒
๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒
๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒
๒ ๒ ๒ ๒	๒ ๒ ๒ ๒

เผด็จ บุญหนุน @ Parinya In-Udom...เป็นนักกลอนฝีมือดีเยี่ยม
ผมรู้จักเธอในฐานะที่เป็นเพื่อนคนหนึ่งใน Face Book
เธอเป็นคนขยันหมั่นเพียร...เขียนบทร้อยกรองแทบทุกวัน
ผมอ่านผลงานของเธอด้วยความอึ้งอึ้งใจ
สำหรับโคลงสี่สุภาพบทนี้ “แต่...พระคุณครู”
ยิ่งทำให้ผมทึ่งและประทับใจในบุคลิกภาพของเธอ
ชื่นชมและขอขอบคุณสุดยอดบทร้อยกรองสร้างสรรค์บทนี้
บุญรักษา พุทธาภิบาล อายุมั่นขวัญยืนนะครึบ

คำนำ

คราคิดถึงจึงเพียรเขียนความคิด
ก่อกันจากจิตผิด-ถูกผูกเหตุผล
วินาทีที่จิตคิดกังวล
ในยามจันท์คืนรณ...วนบ้านทึก

สะท้อนออกเป็นภาพกายกมลนเลา
จากความเหงาหุดหู่ที่รู้สึก
จากอารามหนาวไหวในส่วนลึก
เปิดผนึกหัวใจไหลออกมา

ใครที่เอื้ออารีเป็นที่พึ่ง
ใครคนหนึ่งซึ่งจันท์ถวิลหา
ใครหลายคนที่จิตคิดระอา
ใครที่สร้างจินตนาพารำพึง

คือผู้ที่มีคุณดังหุ่นสวน
ในกระบวนรจนา...คราคิดถึง
กระตุนใจไหวหวามยามค้ำนึ่ง
หรือขุนขี้ซึ่งสร้างบางเรื่องราว

เพื่อผู้อ่านสัมผัสสรรพธรรม
อาจซึ่งซาบภาพพจน์บทดังกล่าว
หรืออาจเห็นคล้อยบ้างเคลิ้มบางคราว
หรืออาจราวหนาวเหน็บ...ถ้าเจ็บตาม

สารบัญ

แด่พระคุณครู	iii
คำนำ	vii
อรุณรุ่งที่ทุ่งฝัน	14
ดอกจานบนลานใจ	17
คารม	19
มีดมน	23
ความคิดถึง	25
ผ้าหมทอง	27
พรกล่อมนอน	29
พระคุณกวี	31
คนเติมไฟ	35
เครื่องเจียรระไนกวี	37
ต้นไม้ทองคำ	40
สุวรรณพฤษกษ	42
ศรัทธาของดวงเทียน	44
ดอกหญ้ากับแมลงปอ	48
ใจระจอกของดอกหญ้า	50

ใบไม้หล่นบนลานใจ	52
บทเพลงน้ำตาร่วง	54
หญ้าใต้เงา	56
อย่าหวังเลย	58
ขออนุญาต	60
รักลงเอย	62
จาก	64
แบ่งโศกบนโลกเศร้า	66
กรรมของหมา	68
ลิ่งลอกแลก	71
มะงุมมะงาหรา	74
เอคโค	76
ทางที่เลือกเดิน	78
เมลเลียร์เจอร์	81
อะตาลันต้า	84
คอยความเห็น	88
คอยความเห็น 2	90

เล่นไฟ	92
เลือดอาบ	94
ดวยแรงแห่งเธอ	96
รอคิว	99
ชานาปีลาสุด	102
กวีเพียงใด	104
กรรณิการ์	106
น้องสาว	108
ไฮโดรเจนสมัย	110
นิบิรุเตือนภัย	112
เหตุผลบนช่วงกาล	115
มดตะนอย	117
ชายเซลง	119
อ่อนน้อมในกมล	122
ดอกผลของต้นรัก(1)	124
ดอกผลของต้นรัก(2)	125
ทั้งเซอทั้งซึ้ง	127

ว้ายน้ำ 1	129
ว้ายน้ำ 2	132
เด็ยวตาย	134
เงา	136
ภูเขไฟ	138
ปาริชาต	140
ยินยอม	143
ราชาโคปี	145
กฤษณะโคบาล 2	147
ราชา	149
ราชา 2	151
ฝั่งภู'	153
กวาดขยะ	155
หนองประจักษ์ฯ	157
แสลงใจ*	159
หัวใจใส่กลอน	161
ข่าวกับงาน	163

ลี้มกอเหนี่ยว	167
บันทึกหมุสนาม	171
ห้วงแห่งรัก	173
ลมพัดผ่านหัวใจและบันไดดาว	175
อย่าลี้มฉันยังฝืนถึงเธอ	178
ฝืน	180
เทพแห่งทรัพย์	181

อรุณรุ่งที่ทุ่งฝัน

เรือแสงทอแสงทองแต่งทองทุ่ง
เคยโค้งรุ่งโค้งเริ่มเจิมรางเรือ
พรอยแสงดาวพรายแสงเติมเริ่มคลุมเครือ
หลังจางเจือนเลือนจางเจือ...ไม่เหลือเงา

ฝันถึงใครใฝ่ถึงครามองฟ้าสาบ
ยามรุ่งรางอย่างรุ่งเรือเมื่อวันเก่า
ยอนทุ่งทามยามทุ่งทองมีสองเรา
ในเช้าเหงาเนาเช้าหงอย...ยื่นคอยเธอ

โยความหวังยังความหวานปานเริ่มรุ่ง
ฝากกลิ่นทุ่งฟุ้งกลิ่นทัก...รักเสมอ
ครุ่นเคยฟังครั้งเคยฝาก...อยากมาเจอ
ทุ่งละเมอเธอละมุน...อรุณราง

พริ้วผ่านผมพรมผ่านผิวหวิวลมเช้า
เช่นเธอเยาเช้าเธออยู่คู่เคียงข้าง
ตะขางแกมแถมขางกายป่ายเบาบาง
ชอบไลรางข้างไลราวคราวเธอทำ

คนรออ่อยคอยรออุ่นอรุณใส
อาบหมอกใหม่โอหมอกหม่นจนขึ้นจ๋า
ฟังกร่องฟ่องนกเริ่มเพิ่มลำน้า
แสงตั้งลำซ่าตั้งแหล่งแต่งเจือจุน

"ถึงเพียงชื่อถือเพียงเช่นเป็นของขลัง"

ดูจโอดังโอดังโอดังโอดัง
เต็มพลังตั้งพละหม่พระคุณ
โอ...อรุณ อุณอะไร ใจเธอรู

(กลบทกบเต้นตอยหอย)

"อุ่นละไมไอละมุนอรุณเริ่ม
แต่มแต่งเจิมเต็มแต่งจิตจุมพิตฝัน
อิงอรุณอุ่นอุราวิลาวัลย์
มุ่งประพนธ์มนต์ประพันธ์ลี้มนวันคืน"

Prayad Pantasri

"โอ้...อรุณอุ่นอะไรใครหนออุ่น
อาจใจคุณอุ่นใจคนจนชื่นมีน
สรรकारीสี่คารมจนกลมกลืน
ชวนตาตื่นชื่นตาโต...โอ้..อรุณ"

Parinya In-udom

ดอกจานบนลานใจ

บางดอกจานบานดอกแจ่มแถมทองทุ่ง
หมายบำรุงมุ่งบำเรอคนเพื่อฝัน
จึงบานทนจนบานทำดวงตาวัน
ป้ายสีสันป้านสีสวยด้วยอาทร

ให้เลื่อนแล่งแห่งเลื่อนลดหมดความหมาย
อวยลมชายอายลมโซยโดยแผ้วผ่อน
ทองนางามทามนาเหงา...เขาจากจร
ยามนั่งนอนยอนนั่งนี้กรูสีกล้า

มิห้ามไฟไม่ห้ามฝันถึงวันเก่า
โอ้...ใจเราเอาใจรอท่อยังทำ
เคยเปลอจิตคิดเปลอจ้งบางครั้งครา
พอโหยหาพาโหยให้อยากได้เจอ

ฉากวันเก่าเฝ้าวันก่อนย้อนถวิล
เสียงเพลงพิณสิ้นเพลงพา...น้ำตาเอ่อ
ซำเพลงซอสร้องเพลงเศราราวละเมอ
โศกเสมอเสมอเหมือนฝันเลื่อนลอย

แดงจางโรยโดยจางเริ่มเพิ่มดอกรวง
ลาพนช่วงลวงพนชาน...ลานเหงาหงอย
ละช่วงจบลบช่วงจางบานรอคอย
ปรายฝอยน้อยปรอยฝอยเอน...ร้อนเลื่อนลาน

อาบดินชุ่มอุ้มดินชื่นคืนพรรษา
คำคนลาคนหลง...พะวงหวาน
ล้างไม่จบลบไม่จาง...อย่างดอกจาง
แววคำหวานหวานคำอ่อน...ยังหลอนใจ

(กลบท กบเต๋นต้อยหอย)

คารม

เธอพ่อเธอพูดเธอพูดเธอป้อ
ทั้งหยอกทั้งยอทั้งล่อทั้งเล่น
เป็นตุเป็นตะเป็นกะเป็นเกณฑ์
จนโอนจนเอนจนเจนจนจำ

ชอบน้ำชอบนมชอบโลมชอบเหลือ
ชวนฝันชวนเฟือชวนเชื่อชวนฉำ
ถึงเถียงถึงโทษถึงโอดถึงอำ
มีซึ่งมีซำมียำมียอน

ทั้งยื่นทั้งยันทั้งมันทั้งหมาย
มิหนีมิหน่ายมิถายมิถอน
รวมเหยารวมอยู่รวมคู่รวมคอน
ให้ฟังให้พรให้ออนให้อิง

แม่กำแม่เกินแม่เขินแม่ขำ
ยังหวานยังหว้ายังด้ายังดึง
ไม่บ่นไม่บิไม่ตีไม่ตึง
รักนี้รักนี้รักยิ่งรักยาว

ยังอุ่นยังออกยังกอดยังเก็บ
ไม่จบไม่เจ็บไม่เหน็บไม่หนาว
ตั้งหมายตั้งเหมือนตั้งเดือนตั้งดาว
ยังแววยังวาวยังพรวยังพราย

อุ่นจิตอุ่นใจอุ่นไอร้อนอ้าง
หนาวรักหนาวร่างหนาวหางหนาวหาย
ทั้งทำทั้งถอนทั้งคลอนทั้งคลาย
สิ้นชาญสิ้นชายสิ้นลายสิ้นลม

หวานคำหวานคนหวานกลหวานเกิน
ชวนเพลิดชวนเพลินชวนเขินชวนข่ม
ยังต่อยังตอบยังชอบยังชม
คาร์คาร์มคامجมคําใจ

(กลอน กลบทจตุรคณา ยก)

มิตมน

สิ้นสายัณห์สิ้นสัญญาณผ่านอีกช่วง
วันลาห้วงวันล่วงทางอย่างเคยผ่าน
แสงกลับสลายแสงกลายเป็นชั่วไม่นาน
มิตล่อมบ้านมิตลานบัวมิตทั่วแนว

ลมพิวหวานลมผ่านหวิรวาวเร็วคลื่น
หอมโชยรื่นหอมชื่นรินกลิ่นดอกแก้ว
กลิ่นหอมอ่อนกลิ่นหอมอ่อมหอมนมแมว
ปลุกในแถวปลุกแนวท่ายิ้วซ้ายมือ

ฝากจิตไหวฝากใจหวนอันหนักอึ้ง
คนคิดถึงคนซึ่งถามด้วยความซื่อ
ด้วยขุนหมองด้วยช่องมากจากคำลือ
ใครมิถือใครมือทอนถอนสัญญา

มีดมนจิตมีดมิตจนคนมีดบอด
ฤาจะรอดฤาจรอชะลอท่า
ทุกข์ท่วมจนทุกข์ทนจวนชวนน้ำตา
ท่วมไบหน้าท่วมบ่าในหัวใจตน

มีดคำมิตมีดคิดหมองมองไม่เห็น
หนาวปะเย็นหนาวเป็นยามตามฉงน
มิฝืนฝืนมิผันฝ่ามิทำคน
ยอมจำนนยอมจนในหัวใจชา

มิเอื้อมมาดมิดอาจหมายจุดปลายฝัน
ลวงผ่านวันลวงฝันวาร์เกินความหา
อยู่กลางคำอยู่กล้าขึ้นคืนมีดคา
ไอ้สัญญาไอ้สายัณฑ์...วันลวงเลย

(กลอน กลบทระลอกแก้วกระทบฝั่ง)

ความคิดถึง

ความคิดถึงซึ่งใยจากใจหนึ่ง

ส่งไปถึงหัวใจคนไกลห่าง
มากหรือน้อยไม่ขึ้นกะระยะทาง
จากใจจางหรือใจจริงสิ่งสำคัญ

*ความคิดถึงซึ่งอยู่ที่ผู้คิด
อยู่ในจิตพะวงที่คงมั่น
อยู่ในใจที่ปลุกความผูกพัน
อยู่ในฝันอันประหวัด*คือปัจจัย*

ความคิดถึงซึ่งเจาะจงจะส่งถึง
คือการย่ำค้ำนึ่งกึ่งห้วนไหว
คือคาดหวังและเชื่อบวกเยื่อใย
คือหยาดน้ำหยดใสจากใจจริง

ความคิดถึงถึงทูนปนกันอยู่
ให้ใจรู้ปรับ-ลด-อดกลั้นยิ่ง
เป็นศาลาให้ความรักได้พักพิง
เป็นสองสิ่งหวาน-หอมผสมกัน

ความคิดถึงงอแงอ่อนแอได้
จึงต้องให้คิดถึงฟังพาฝัน
เพื่อเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งยังชีวัน
ก่อนถึงขั้นห่อเหี่ยวเกินเยียวยา

ความคิดถึงจึงมั่นตัวแทนเขา
อยู่กับเราเนาในจินต์ถวิลหา
แมร่างกายหายไป...ตั้งใจมา
เคียงถวิลจินตนา...ใช้เวลาลืม

* หวนคิดเพราะผูกใจอยู่

๒ . ผาหมทอง

โอ้...หนาวหนอหนาวเนื้อเหลือจะกลั่น

หนาวเหม็นต้งั่งงกซุกอกไหน
มีรูจะบากหน้าหันหาใคร
มีน้ำใจการุญเอื้ออุ่นอิง

ผิวแห้งผากตากหน้าดังกล้าสู้
ตนย่อมนรูว่าตนใช่คนหยิ่ง
แต่มีอาจองง้อขอพึ่งพิง
แม่ใจจริงอิงเงาเขาเนิ่นนาน

มธุรสบทกวีมีไออุ่น
พอเจือจุนอุ่นหมยามลมผ่าน
ไม่ถึงกับหนาวลมจนชมसान
หมกลอนหวานละมุนอุ่นหัวใจ

บางคนยื่นโศกเดี่ยวดูเปลี่ยวเปล่า
ยื่นคำเขาออกอ่อนก็อ่อนไหว
เขาเป็นทุกข์ซุกรักหนักฤทัย
อ่อนอิงไอรุ่นคราวหนาวเหม็นต

อาทรคนหนาวเนื้อมิเสื่อสวม
ดูผ่านวมอุ่นเอื้อ...ภาเนื้อสัน
เหน็บหนาวหนักแนบในเพราะใครกัน
หากหวนหันหาหม...สมฤดี

คนหม่มหม่มแล้งไม่แกลงหนาว
ยังหนาวยัดหนาวยาวหนาวเต็มที
หากขาด "ผ้าหม่มทอง" ของกวี
คนไม่มีแม่เสื่อ...หนาวเหลือเกิน

พรกล่อมนอน

เพียงฟังพรอ่อนหวานก่อนการจาก
ที่เธอฝากคำพรให้นอนฝัน
กับรักหวานปานรอยถ้อยประพันธ์
ดุจดั่งพรอัศจรรย์นั้นอำนาจ

ก็เข้านอนด้วยหทัยอวลไออุ่น
ลอมละมุนอุ่นกว่ากายใต้ผ้าผวย
เหมือนดังอุ้นทิพย์เอาเอ้อมาอวย
ให้ดวงจิตถวิลด้วยความสวยงาม

จะมีเกรงหนาวใดในโลกนี้
เมื่อราตรีมีกรุ่นอ่อนหวานหอม
ในอุ้นอ้อมกล่อมนอนพรพิราม
อุ้นในความรื่นเริงอย่างลึกซึ้ง

ความเหนื่อยอ่อนก่อนวันอันหนักหน่วง
ก็กลับร่วงหยุดพักความหนักอึ้ง
หลุดจากความบีบคั้นอันรัดรึง
ในคำนิ่งก่อนนอนที่ผ่อนคลาย

คนบุญน้อยใจเพียงพอเพียงฟัง
เพียงพอซึ่งเต็มนิยามและความหมาย
เป็นพรกลมก่อนนอนพักผ่อนกาย
ก็มากมายท่วมกลมจนเกินบุญ

ก่อนจะเคลิ้มหลับไหลในพรกลม
ดุจมีอ้อมโอบถวิลโอบจินต์กรุ่น
อบอวลทั่วหัวใจละไมละมุน
โอบอบอุ้นทะนุถนอม...ในอ้อมรัก

พระคุณกวี

ผ้าหม่นนุ่มคลุมร่างสร้างหนาวเหน็บ

เยือกเย็นเจ็บจากจิตคิดไฉน
หม่นกานท์กลอนอ่อนอิงนั่งผิงใจ
อุ่นอวลไอไฟอักษรกลอนกวี¹

วิจนาการุญหม่อุ่นเอื้อ
อบอุ่นเหนื่อเสื่อผ้าสง่าศรี
ให้ทั้งสุขเกษมและเปรมปรีดิ์
ด้วยพจีที่กรุ่นละมุนละไม

อกกวีมีจิตวิศิษฏ์^๒ วิเศษ
มีทั้งเวททั้งกลทั้งมนตร์ไสย
ยามชุกอกอิงอ้อมย้อมอุ้นไธ
ด้วยกรุ่นไฟความคิดวิจิตรวิจารณ์

ใจกวีมีพระคุณเอื้ออุ้นรัก
ป้องปกปักด้วยเจตวิเศษวิศาล
คนหนาวจึงพึงพากรุณาทาน
กวีหวานไฟรักให้พักพียง

หรือพึงพาคารมโตลมหนาว
พอรู้สีกษะผ่าวราวไฟผิง
กวีมีพลังเข้มขลังจริง
ยามแอบอิงอาจคลายหายหนาวเย็น

บทกวีมีพระคุณ "อุณรวบยอด"
ในอ้อมกอดของผู้ตามให้ "ความเห็น"
และท่านที่ "ถูกใจ" ในประเด็น
ล้วนแต่เป็นพระคุณอบอุณนาน

¹ ประพันธ์โดยคุณ Prayad Pantasri

² วิศิษฐ์ แปลว่า เลิศ ประเสริฐ

คนเติมไฟ

แม่คล้ายกับมือลืกตอนฝีกเขียน

เพราะพากเพียรฝีกฝนเพื่อผ่านผ่าน
จึงได้เป็นมือใหม่ในวงกานท์
ตามหน้านิตยสารนานานานครั้ง

แล้วเริ่มห่างร้างราจนลาจาก
กลายเป็นฉากมือใหม่ในความหลัง
เพราะไฟไฟฝันที่หริ่พลัง
มอดเหมื่อนดังไฟที่ไม่มีไฟ

วันหนึ่งมีคนบุกมาปลุกฝัน
สุขอัครคิมิควันไฟฝันตื่น
แต่ยังมัวซี้ตาเวลายืน
เขาจึงยื่นมือจับประคั้บประคอง

คอยเติมพื'นคุ่นใหม่ยามไฟ'หรี
มิปล่อยให้อัคคี'มีมัวหมอง
มิผละให้ชะงักงันบนครรลอง
เป็นมือทองคอยค้ำ...ค้ำล้า'เลอ

ยามสะดุด'ทรุด'เขว'เซ'ถลา
เขาเดิน'ข้าง'คอย'ควา'มา'เสมอ
จึงยัง'คง'สืบ'ก้าว'ราว'ละ'เมอ
แม่จะ'เจอ "ยาก'ตลอด" 'ไม่'ถอด'ใจ

ด้วย'ตระ'หนั'ก'คุณ'ค่า'ศรั'ทธา'จิต
เกิน'กว่า'คิด'ปล่อย'ตน'จน'เหลว'ไหล
เพื่อ'ตอบ'แทน'ความ'อด'ทน "คน'เติม'ไฟ"
ความ'ดี'ใด'ได้'มา...บุ'ชา'คุณ

เครื่องเจียรระโนกวี

ติ บอ ก แนะ ชม ชี ที่ให้เปล่า
อาจขัดเกลาคนประเภทเศษหินได้
เป็นเครื่องมือช่วยเกลี่ยเจียรระโน
บางผ่องใสแวววาวบางราวมัว

ให้โอกาสมิหาเหตุเลือกเศษหิน
แม่ปนดินมองดูก็รู้ทั่ว
ถ้าเศษหินดินพร้อมยอมถ่อมตัว
ไม่ขลาดกลัวโกรธเคืองเครื่องขัดเกลา

แต่ถ้าเป็นเศษหินปนดินด้าน
ถึงกลิ้งนานกว่าเพื่อนก็เหมือนเก่า
อันความฝันเป็นกวีอยู่ที่เรา
เครื่องนั้นเอามาเสริมเพิ่มอีกแรง

ซึ่งในเครื่องเจียรระโนมีใบมีด
เมื่อโดนกรีดเจ็บแปลบแทบทุกแห่ง
แม่เครื่องใช้วิธีที่พลิกแพลง
"ชมแล้วแจ้งให้ฟังเป็นกำลังใจ"

เพชรทุกเม็ดเกล็ดพร้อยร่องรอยเจ็บ
แหวววบเว็บบเกิดเพราะมีดกรีดใช้ใหม่
"ผิดฉันทลักษณ์" หนึ่งแผลแก้กันไป
"สัมผัสซ้ำ" ตรงไหนไปตรวจทาน

"เอกภาพ" ต้องมีที่เนื้อหา
อาจหายซ่าแก้ได้ใช้การอ่าน
อีกหลายแผลยอมมีวิธีการ
ช่วยสมานทุกแผลหายแน่นอน

ที่สำคัญอย่าใจน้อยแล้วถอยห่าง
ลาร่างเครื่องเจียรระไนไปเสียก่อน
ถ้าหัวใจยังรักเป็นนักกลอน
อย่าตัดรอน "มิตวิพากษ์" จากเครื่องเลย

ต้นไม้ทองคำ

ฉันพรรณนิตินรดน้ำตามใส่ปุ๋ย

ด้วยความคิดซุ่มซุ่มลุ่มไปหน้า
เพียงอยากเห็นไม้งามอร่ามตา
มิปรารถนาแม่ผลจน ยอดใบ

ผู้อื่นเขาเริ่มต้นเป็นคนปลูก
ฉันเพียงถูกชะตาพาเลื่อมใส
สิ่งที่ดีกับพฤษชาห้ามอบไป
อาจเพราะใจเมตตาพฤษชานัก

ลืมนี่ถ้าพฤษชาตินั้นขาดฉัน
ก็โตวันโตคืนได้ใช้ล้มหัก
การใส่ปุ๋ยต้นไม้ใช่เพียงรัก
ต้องถูกหลักกว่าขาดธาตอะไร

หากถูกประคบประหงมสมบูรณ์พร้อม
พฤษาย่อมคิดว่าข้ายิ่งใหญ่
โดยมิต้องพึ่งพาเมตตาใคร
แม่น้ำใจจะรินรดคงไปเลย

ยิ่งเป็นปุ๋ยไร้คาราคาต่ำ
มิควรนำเข้าใกล้ไม้ที่เอ๋ย
แม่จะอยากพรวนดินด้วยชินเอ๋ย
เก็บความเคยหวังดี...ที่ไม่ควร

กับต้นไม้ที่ดูหรูสูงส่ง
ต้องเลิกหลงว่าตนเป็นคนสวน
ความรู้สึกรู้ความคิดผิดทั้งมวล
ไม่มีส่วนควรมอบให้...ต้นไม้ทอง

สุพรรณพฤษภักษ์

สุพรรณพฤษภักษ์นี้ทวนสิ่งควรค่า
สายธาราทองคำคงฉ่ำหวาน
เงิน ไช่มุก ปลุกฝันทุกวันวาร
เกี่ยวกิ้งก้านสวยเสร็จด้วยเพชรพลอย¹

ควรพัตตองแต่ลมสมใจนี้ก
ลูปไล่พฤษภักษ์ขึ้นจากลมปากปล่อย
สุพรรณพฤษภักษ์แสนประเสริฐงามเลิศลอย
แม่ค้ำนอยอย่าเอ๋ยถามงามอย่างไร

งามที่มีสีสดหรือรสผล
หรือทั้งต้นสวยงามตามแง่ไหน
งามเพียงเปลือกหรืองามซึ่งถึงแก่นใน
หรือแยกใบ ก้าน กิ่ง ก็ยิ่งงาม

หรือทั้ง ดอก ใบ ผล ของต้นไม้
ยอมรับได้เพียงยกย่องมิต้องถาม
เพราะเป็นทองมิกวรรคิตลวงลाम
ควรรู้เพียงนิยาม...ความเป็นทอง

แม้ชื่อเพชรก็จมน้ำมีการซัง
มองแล้วยังนั่งคิดพิณิจสอง
ตรวจทุกเหลี่ยมทุกปุ่มทุกมุมมอง
ก่อนยกย่องเป็นของแท้แน่ใจแล้ว

สุวรรณพฤษกษมิต้องส่องให้ถ่องแท้
มองว่าแค่เป็นทองอันผ่องแผ้ว
ก็เหนือไม้พนาทุกป่าแนว
ตำหนิเถว กิ่ง ต้น อย่าสนใจ

¹ ประพันธ์โดย คุณ Prayad Pantasri

ศรัทธาของดวงเทียน

ถ้าเทียนเอาน้ำตามาประท้วง
น้ำตาร่วงใช้วัดบรรทัดฐาน
แห่งความรันทตต่อทรมาน
เป็นเหตุการณ์เทียนอ่อนเมื่อร้อนลน

แม้เป็นเพียงเทียนน้อยด้อยแสงส่อง
ใช้เทียนเคยร่าร้องเพราะหมองหม่น
ด้วยหน้าที่สำหรับรับใช้คน
ยามอับจนสุริยันต์หรือจันทรธา

แม่เทียนมีความสำคัญอันจำกัด
ไซ่เคยปิดหน้าที่มีคุณค่า
มิอาจเปรียบเทียบแม่แคดารา
แต่ศรัทธาในตนและผลงาน

ค่าของเทียนอยู่ที่มีแสงน้อย
ถ้าหากลอยแสงจามหาศาล
ก็จะกลายเป็นปริตพิสดาร
ไซ่ตำนานเทียนที่มีน้ำตา

และมีไซ่เทียนน้อยที่คอยรัก
ฤาสมัครพิศواسปรารภนา
ทุกสิ่งซึ่งมีอยู่คู่โลกา
ต่างเกิดมาเพื่อมีหน้าที่ทำ

ตามสภาพที่แปลกและแตกต่างกัน
ที่โลกกว้างใหญ่ เล็ก เตี้ย สูง ต่ำ
คนต่างหากที่ยกย่องแค่ทองคำ
หินก็มีค่าล้ำและจำเป็น

"รูเสมอเธอนั้นสำคัญยิ่ง
แม้ความจริงอยู่ไกลมองไม่เห็น
แต่เธอมีความหมายคล้ายหนาวเย็น
ความล้ำค่าที่ซ่อนบั้นทอนใจ"

ดอกหญ้ากับแมลงปอ

ดอกเอยดอกหญ้าค่าต่ำต้อย
แมดูคอยนอยหน้าผกาอื่น
ทั้งกลีบสีกำพืดยัดต้นยืน
มีอาจขึ้นแข่งผกาล้าลาวัลย์

แต่หัวใจทุกซอกของดอกหญ้า
อาจมีค่างดงามที่ความฝัน
ซึ่งเปรียบคล้ายกลิ่นหอมพร้อมแบ่งปัน
แทนสีสันอันอาจมิบาดใจ

แมลงปอหล่อเหลามีเขลาหรือ
ที่เฝ้าหยอกดอกหญ้ามาอยู่ใกล้
หากรู้สีก็รักคุณอบอุ้มไอ
แห่งเยื่อใยไมตรีที่เจอะเจอ

แมลงปอ ล้อเล่นเช่นภูผิง
มิซาบซึ่งดอกหญ้ามาเสมอ
มิเข้าใจความผันอันล้ำเลอ
จึงมักเหม่อระทมขมใจคอ

ดอกหญ้าเป็นดอกไม้ไร้พิษโทษ
เอื้อประโยชน์แก่แมลงไซ้แก่งล่อ
เพียงแค่น้ำหวานกลีบแก่งแมลงปอ
ให้หลงเฝ้าเคล้าคลอ...พอรันรมย์

จึงมิเคยหวานเสนห์เล่ห์จ้อเลาะ
ไซ้เพียงคำไพเราะและเหมาะสม
ชี้แจงเหตุเลศลวงบ่วงลั่นลม
ที่มักชมเพื่อไสยาฆ่าแมลง

ใจระจอกของดอกหญ้า

มิเคยไร้ราคินตฤณชาติ
เพียงดอกหญ้าดารดาษขาดตบแต่ง
โตกับดินกินนมชมแมลง
จึงต้องแกร่งและกล้า...รักษาตน

เพื่อผ่านภัยไฉนแด่ที่แผดเผา
ลูกลมเป่าแล้วลูกมาทุกหน
เจอน้ำท่วมน้ำนองก็ตองทน
มีมีคนชายตาเอื้ออาทร

มีก็เพียงแมลงแบ่งใจเอื้อ
ภู ผีเสื้อ ต่อ ผึ้ง ถึงแตนหนอน
คอยเป็นเพื่อนโดยมิหยาบนามกร
กินและนอนผูกพันกันเรื่อยมา

รอแมลงฟังฟังอิงเสมอ
จะมีเจอปิษภัยในดอกหญ้า
ยามซัดตืด คิดถึง อาจฟังพา
มีต้องลืมหอกฟ้ายอดยาใจ

แม่ข้าชอกดอกหญ้าทำหน้าที่
เปื้อนธุลีมีจนอดทนได้
มิเผยอแผลอवादคาดหวังใด
อย่าหวั่นไหวเวทนาดอกหญ้าเลย

ดอกหญ้าไม่มีสิทธิ์คิดเล็กคิदन้อย
โปรดใช้สอยตามทีวจีเอย
เพียงแมลงแกร่งกลามากกว่าเคย
คือรางวัลชมเชย...ลงเอยแล้ว

ใบไม้หล่นบนลานใจ

หลังลมแล้งลาลานผ่านเลยแล้ง

จางดอกแดงแห่งกรอกรอบโคนต้น

คนที่ใจไม่เปลี่ยนยังเวียนวน

ยืนมองฟ้าตาหม่นใต้ต้นจาง

เก็บดอกแห่งที่สลักตัวอักษร

นึกถึงตอนเรานั้นแย่งกันอ่าน

รอยสลัก"ฉันรักคุณ"พรุนตามกาล

โอ้ หลักฐานหวานรักมักลบรอย

จึงเหลือเพียงตำนานดอกจางจาก

กับใจแล้งแห่งผากจากเศราสรอย

ที่ทุกขัณฑ์ทรمانกับการคอย

จนไม้พลอยน้อยใจใบหล่นตาม

ห้วงแห่งวิญญผลัดใบแห่งไม้หรือ
แต่ใจคือสงสัย...ใครเฝ้าถาม
หรือรักหมดเวลาอายุความ
หรือนิยามรักนิรันดรนั้นจบตอน

หัวใจคนหม่นหมองมองไม้ร่วง
ดอกจางช่วงหมดอายุกรอบผูกกรอน
ขมุกขมัวทั่วลานจางจากจร
คนจากลาคราก่อนมีย้อนคืน

ถามหัวใจ ไยสลดรันทศท้อ
ใจคนรอท้อแท้แม้อย่างฝัน
ขอบเขื่อนขังน้ำตาลมลมทั้งยืน
น้ำตาหลังพั่งครึน...สะอื้นฮือฮือ!

บทเพลงน้ำตาร่วง

หนาวเอ๋ย หนาวลมโศกกรรโชกผ่าน
เพลงร่ำวานร่ำร้องก้องในอก
เจ็บปวดหนอทรมานปานนรก
น้ำตาตกหนาวเหน็บเจ็บอาจฉน

โอ้...หัวใจวังเวงร้องเพลงโศก
วิบโยคโฉนไม่จบสิ้น
แผลชอกซ้ำทำไมเลือดไหลริน
แสถวิลกระหน่ำทุกคำคั้น

ไฟรักจางร้างเชื้อเหลือแต่เถา
แต่ไอเศร้าทุกขั้ระทมและขมขื่น
เขียนหัวใจซ้ำซ้ำเหยียบย่ำย็น
คือวันตื่นคืนโหดแห่งโทษทัณฑ์

ให้เพลงรักเป็นตำนานผ่านเลยลับ
ให้รักดับหลับไหลอยู่ในฝัน
ตราบจนสิ้นอวสานนานนิรันดร์
อย่ามีวันลูกมาต่อ...ทรมาน

แต่ใจยังหนาวเหน็บกับเจ็บร้าว
เจ็บยืดยาวยังทรมานมิพ้นผ่าน
บทเพลงน้ำตารวงช่วงยาวนาน
คนชมชานยังวนทรมานทูลาย

หญ้าใต้เงา

ต้นไม้ใบเหลืองเรื่อเจือเทา ส้ม
ยืนต้านลมพรมพัดสะบัดไหว
ยืนหยั่งรากจากต้นทนนชอนไช
เชื่อมโยงใยไม้ทิ้งตลิ่งพัง

เพื่อสายน้ำฉ่ำใสไหลราบรื่น
ทั้งทานคลื่นครืนโครมโหมสูดฝั่ง
ช่วยทอนแรงลมจัดพัดประดัง
ต้นใบบังรังสีสุริยร้อน

ทอดเงาหม่นต้นใบดกปกพื้นหญ้า
ตั้งฉายาปกกมลคนหัวอ่อน
คล้ายรมกางขวางแดดแผดไฟฟอน
ด้วยอาทรหญ้ายาวจะเฉาตาย

มิเหมือนดั่งต้นไม้กับสายน้ำ
เป็นคู่ค้ำทำนองทั้งสองฝ่าย
ต่างมอบตอบสัมพันธ์กันมากมาย
บ่งความหมายตฤณชาติชาติสำคัญ

เวลาเที่ยงถูกปล่อยลอยแพบ้าง
แอบอ้างวางกลางแดดชมชาตรมกัน
อยู่ข้างหลังบังเงามัวชั่วชีวิต
ต่ำตืดดินหมิ่นหยันข้ามกันไป

เหยียบก็ล้มชมก็ลูบหัวน้ก
แต่ก็รักอยู่ข้างหลังบังต้นใหญ่
แม้ทุกวันยันเดือนสะเทือนใจ
ถึงอย่างไรไม้ก็เอื้อเงาเจือจุน

อย่าหลงเลย

เพราะความจริงในโลกโชคไม่ช่วย

ให้อยู่ด้วยตนจริงต้องอิงอื่น

จริงได้เพียงชั่วคราวใช้อยู่ยืน

มีอาจฝันเวลาพาเปลี่ยนแปลง

ทั้ง คำพูด ความคิด มีดมีด สว่าง

ลวนเท็จบ้าง จริงบ้าง ในบางแห่ง

ตามแวงลอมผลเหตุขอบเขตแสดง

โลกเราแจ้งไว้สำเร็จทั้งเท็จจริง

ถ้าจะฟังดั่งดื้อยึดถือมัน

กับสิ่งผันเปลี่ยนได้ ให้หยุดนิ่ง

จุดมิได้แน่นแน่นแค่ประวิง

หลอกตนว่าบางสิ่งนั้นจริงแท้

จะมีคิดถึงโทษหรือโกรธซึ่ง
ถ้าวันหนึ่งคนมันนั้นไม่แน่
จะเตรียมพร้อมรับวันซึ่งผันแปร
จะมียอมอ่อนแอพ่ายแพ้ใจ

อาจต้องคอยประคองตนเป็นคนเก่า
ที่วางเปลวกับวันอันมาใหม่
ปรับตัว เลิก ละ ลด บทบาทไป
เคยอย่างไรไม่อย่างเดิมเริ่มปล่อยวาง

อาจบาดเจ็บเหน็บหนาวร้าวราน ชม
ยามฝันชมปรับ-ลด บทบาทบ้าง
คงต้องพึ่งเวลาพาเจ็บจาง
แล้วปล่อยอย่างเศร้าเศร้า...และเข้าใจ

ขออนุญาต

ฉันเป็นคนมีหัวใจรักใคร่ยาก
มิเคยอยากรักใคร่ใจซาเฉย
นอกจากญาติพี่น้องใจมองเลย
ไม่คิดอยากลงเอยไม่เคยปอง

แม้มีคนพยายามมาถามทัก
ที่รู้จักมากมายหมายเกี่ยวข้อง
แต่มิเคยมอบใจให้ใครครอง
และไม่ต้องรักมอบมาตอบแทน

เพียงอยากคิดถึงใครบางอย่างอบอุ่น
แต่ไม่่วนเหินยวหน่วงหรือหวงแค้น
หวังแค่ไม่ลบหลู่หรือดูแคลน
คนที่แสนเดียวดายมากมายนัก

แค่อยากบอกใจตนว่าคนนี้
เขายินดีเต็มใจมีไสพลัก
ขอเพียงชื่อคือคนนี้เป็นที่รัก
จะสลักใจฉันจนวันตาย

**จะยอมอนุญาตให้รักได้ไหม
สิ่งอื่นใดไม่บังอาจมีมาดหมาย
ทุกสิ่งซึ่งประสงค์ดำรงกาย
มีมากมายกายกองเกินต้องการ**

มียากเป็นคู่เคียงขอเพียงนึก
จากรูสึกของใจที่ไหวหวน
ว่าฉันมีเจ้าของครองดวงมาน
ความขาดผ่านพ้นไปจากใจแล้ว

รักลงเอย

ความรักเอยเคยคลายใจใกล้ชิด
จึงยึดติดด้วยอาจขาดเหตุผล
ว่ารักหวานปานน้ำผึ้งซึ่งทานทน
กว่ารู้ตนฉงนรักเป็นพิษ

อันที่จริงโลกนี้ไม่มีรัก
เพียงที่พักชั่วคราวผู้หลงผิด
ว่ามีฝ่าหลังคาคลุมห่มจนมืด
พอเจอฤทธิ์แดดฝนทुरนนัก

เป็นแค่เพียงเฟิงฟ้างหลังคารั่ว
แดดส่องหัวบางหนเปียกฝนหนัก
แต่ตนยังคงนึกและทักทัก
ว่าที่พักชั่วคราวจะอยู่เย็น

อันที่จริงหัวใจไม่มีฝา
หรือหลังคาห่อหุ้มให้ชุ่มชื้น
เป็นเพียงตนหลอกตัวเพียงชั่วคืน
ลืมนตาตื่นจึงตระหนกที่พักร่าง

ไม่มีเลยไร้แม่แค่นั้น
ไม่มีแม่แค่หวังฝาบังร่าง
ยืนตากแดดตากฝนทนไปพลาง
หรือเดินทางต่อไป....อย่างไรดี

**ความรักหวานปานน้ำผึ้งซึ่งเคยหวาน
มาถึงกาลหวานลมรสขมปี
จึงเห็นผลจนเหตุเลศรักมี
ความรักที่หลุดมือ...คือลงเอย**

จาก

วันที่ไม่มีเขาเหงากับ "จาก"

จะเอ่ยคำพร่ำฝากริ้วจากบ่น
ถ้าเป็นจากทั้งกอพอรุน
นี้แค่คนหนึ่ง จาก ไม่มากเลย

จึงไม่มีน้ำหน้าจะอำปาก
เหมือนกับ จาก ข้างฝั่งยังทำเฉย
ต้องรับความเป็นจริง ลืมสิ่งเคย
จะมีเอ่ยความใดจากในทรวง

จาก ยังอยู่ให้เห็นเป็นปริศนา
ดังบอกว่าสิ่งที่เคยนั้นเลยล่วง
เหมือน "ลูกจาก" ก็ยังจากทั้งพวง
การคิดหวังมิให้จากนั้นยากเกิน

เป็น จาก ที่จริงจ้งจนหยั่งราก
เหมือนเขาจากถิ่นฐานไปนานเนิ่น
มิใช่เป็นการจากฉาบบังเอิญ
แต่เป็นเดินจากผู้ที่อยู่รอ

หากดูที่ กอจาก มีรากหยั่ง
บอกว่า จากจี่รัง ยังอยู่หนอ
จะมีจากอย่างไรนะใจคอ
มิเป็น กอ ให้ดูอยู่ทุกวัน

แบ่งโศกบนโลกเศร้า

ไยต้องใส่สายลมหม่นเรือนร่าง
ไยเควงวางห่างคนสนใจเล่า
ไยจึงไร้ถิ่นฐานบ้านเรือนเนา
ในวางเปล่าซอซำคางคำนึง

หนุงเคยรู้จักความรักแท้
ยามอ่อนแอไร้ญาติขาดที่พึ่ง
คงวาดได้เพียงภาพอันซาบซึ้ง
เพื่อฝันถึงภาพวาดอันขาดตอน

ภายใต้ความรักซาพ้าคุ้มหัว
โลกสลับมัวคล้ำสีด้าอ่อน
ในอ้อมอายสายลมหม่นเจ้านอน
กลางวันร้อนคื่นหนาวหนอเจ้าเอ๋ย

ฟ้ามีเดือนเหมือนดับสำหรับเจ้า
แสงส่องเศราหมองหม่นจนยากเอ๋ย
ดาวที่ลอยกลนเกลื่อนเหมือนละลาย
คราวเจ้าเงหนาวอนหลบซ่อนตา

ยามสิ้นไรทุกครั้งยังมีเหลือ
พื้นดินเอื้ออาทรไหนอนพวา
มีแต่ริ้วพลิวลมหมกกายา
อยู่ใต้ฟ้าเวียงว่างแสงกลางเลื่อน

อยากแบ่งรักจากใจให้แทนแม่
รักหนูแม่เราต่างแควงควางเหมือน
อยากให้ออมกอดพินี้แทนเรือน
เป็นคล้ายเพื่อนเหมือนตักให้พักพิง

กรรมของหมา

เกิดเป็นหมานางงใครสงสาร
เขาประจานเปรียบเปรยและเย้ยหยัน
แม่หัวใจจงรักภักดีนั้น
เทียมเท่าทันหรือยิ่งใหญ่ไม่ด้อยคน

ยังไม่มีหลักฐานการยกย่อง
ฟังเสียงร้องเองเองเกรงไรผล
เพราะไม่มีน้ำตาอาบหน้าตน
จึงยังวนอยู่กับคราบภาพเลวเลว

เป็นได้แค่"หมาเห่าใบตองแห้ง"
ซึ่งแสดงทำดีแต่ทีเหลว
"หมาสองราง"อย่างย้ายสายบันเอว
จนมันเปลวทองหมาหาไม่มี

หรือ"เป็นหมาหวงก้าง"อย่างไม่ถอย
ประโยชน์น้อยอย่างไรก็ไม่หนี
แต่ถ้า"หมาถูกร้อน"จรทันที
วิ่งสุดฝีตีนหมาหาที่เย็น

จึงวิ่งพลาบปามหมายจะหายร้อน
คนชอบคอนจึงว่าถ้ามองเห็น
จับอาการพลาบของหมาหาประเด็น
เก็บไว้เป็นแง่ปมทับถมกัน

คำแตกต้นต้นหา"หมาเดือนสิบสอง"
ในทำนองครหาหมากระสัน
ปีหนึ่งหมาจู้จี้ไม่กี่วัน
คนขยันทั้งปีไม่มีติง

ลิงโลกแตก

"Planet Apes เทพสร้างปางเริ่มต้น
ลิงพิกล-คนอะไรไม่มีหาง
สวาหะยีนชาเดียวเหนี่ยวลมพลาถ
กินพุงกางตลอดจริงเป็นลิงลม

เรียก monkey มีหางต่างจากเอพส์
ด้วยเชื้อเทพปะปนคนผสม
อุปนิสัยใจคอชนบรรม
คงนิยมหลอกเล่นเป็นครั้งครา

ลิงพาลีมีกรรมเคยทำบาป
ฤาษี¹สาปจริงจริงเป็นลิงป่า
ทนทุกข์ยากอยู่ดงริมคางคา²
องค์อินทรา³สร้างขีดขินเป็นถิ่นเนา

ยังยึดเอานางดาราดำ⁴มาเป็นคู่
แถมต่อสู้แย่งมณโฑอย่างโง่เขลา
ก่อนตายจึงสั่งสอน⁵พ่อดีดเพลา
ความผิดเกาทัณฑ์บาปสาปกรรมมัง

ส่วนลิงจ๋อหงอคง คงไม่หงอ
จึงหลอกกล่อมไม่ฟังคำ ถังซัมจึง
ให้เราดูตัวอย่างการไม่ฟัง
หงอคงยังหลอกกล่อมเราต่อมา

ยุคลิงถ้าดำเนินเกินกลับถ้า
ผ่านโดยคำวิวัฒนาการนานนักหนา
เป็นมนุษย์อัศจรรย์มีปัญญา
แต่บางครั้งดั่งย้อนกาลสันดานเดิม"

1 โคดม

2 ชื่อแม่น้ำ

3 บิดาของพาลี มารดาชื่อ กาลอัจณา

4 เป็นผอบมีนางดารายู่ภายใน

พระอิศวรฝากไปให้สุครีพ

5 สุครีพ น้องรวมมารดา

มะงุมมะงาหรา

เธออาจเป็นดาวบนสรวงดวงริบหรี่
เอื้ออารีส่องทางคนช่างฝัน
บนหนทางเรียนรู้เดินคู่กัน
จนผูกพันฉันทมิตรสนิทนาน

เคยไต่กลอนทุกวันช่วยกันเขียน
ทั้งคอยเป็นลูกค้อยู่ประสาน
จนเป็นดาวประดับช่วงในดวงมาน
ทุกความหวานบทกวีมีให้เธอ

คิดว่าดาวในใจคงไม่ดับ
เคยประดับประคองดารามาเสมอ
จึงขอบคุณเวลาที่มาเจอ
จนอาจเปลือยลืมความจริงบางสิ่งไป

ดาวมิเคยลอยตรงอยู่คงที่
ตามวิถีดาวเดือนต้องเคลื่อนไหว
มีอาจเหนี่ยวคู่กับตัวด้วยหัวใจ
เป็นกลไกธรรมดาบนฟ้าดิน

ดาวมากมายหลายล้านบนมานสรวง
ด้อยกว่าดวงริบหรี่ที่ถวิล
ยามขาดดาวริบหรี่ที่ใจชิน
หรืออาจจินตนาการอย่างผ่านมา

คืนไร้ดาวริบหรี่ที่เคยเห็น
คืนนี้ "เย็น มีดทวิ" จึงมีค่า
ต่ออารมณ์ถวิลจินตนา
เมื่อมะงุมมะงาหราหาหนทาง

เอคโค'

เก็บความรักท่วมท้นจนยากห้าม
ด้วยหลงไหลความงามตามตอยตอย
แต่เอ๋ยปากยากแท้แม่ค่าน้อย
ยังเฝ้าคอยพยายามติดตามไป

เคยเพื่อเจอพูดพรั้าถูกทำโทษ
จะเอือนโอษฐ์ก่อนสักคำทำมิได้
จึงต้องคอยพูดตามทวนความนัย
โอ้ เอคโค' เศร้าใจ ใครปรานี

นางไม้ในพงไพรวัยกำดัด
เธอหลงรัก นาร์ซิสซัส¹ พ่อโฉมศรี
แอบมอบใจไฟหามาแรมปี
เขารู้มีคนตามถาม "ใครมา"

"โครมา" เอกโค เธอทวนคำ
ทั้งที่ดูขำและขำหน้า
นาร์ซิสซัสโมโหและโกรธา
เอกโค หลังน้ำตาโศกาลัย

จึงแฝงกายหดหู่อยู่ในถ้ำ
สุดชอกช้ำรักจริงและยิ่งใหญ่
จนร่างกายกระตุกเนื้อมิเหลือใด
เหลือแต่เสียงสะท้อนไกล "ไพรพนา ๆ ๆ"

¹ นาร์ซิสซัส เป็นชื่อหนุ่มเลี้ยงแกะในตำนานเทพเจ้ากรีก-โรมัน

ทางที่เลือกเดิน

เธอมีใช้นาร์ซิสซัสสะบัดหนี
จนแอกโค่นารีต้องหนีหน้า
แอบหดหู่อยู่ในถ้ำซำอูรา
จวบถึงคราร่างกายต้องวายวาง

หากเธอมีวาจาที่น่าเชื่อ
แต่ที่เหลือหรือยังล้งเลบ้าง
เพราะรู้ว่าความรักมักบอบบาง
เมื่ออยู่กลางร้อนหนาวมักร้าวราน

ถึงตั้งใจซื่อตรงและคงที่
แต่โลกมีร้อนบ่มและลมผ่าน
ความซื่อตรงคงมีผีรังควาน
ความคงที่มีมารการเปลี่ยนแปลง

จึงเป็นความกังวลของคนหนึ่ง
จากใจซึ่งฟังขลาดด้วยบาดแผล
จากรอยร่องของรักปักดวงแด
ด้วยรักแท้ส่วนมากยากนิยาม

รับรู้รักเข้าใจหวังใยเสมอ
ถอยคำเธอเสมอทองมิมองข้าม
แม่หัวใจรับรู้...มิรู้วาม
เพราะผลผลิตยามใดใจยับเยิน

อาจจะเลือกเป็นเอกโคที่โง่หนัก
แม่หลงรักหักฤดูดีหนีแต่เนิ่น
แต่ว่าความรู้สึกล้ำลึกเกิน
หากเลือกเดินตามเอกโค...โอ้ความตาย

เมลเลียร์เจอร์

แม้ความตายเป็นภัยยิ่งใหญ่
เธอปกป้องเหนียวหน่วงด้วยห่วงแหวน
จะป้องกันอันตรายจะตายแทน
คิดหมั่นแสนแผนดื้อยื้อชีวิต

เมื่อเทวีชะตากรรมทำนายว่า
เมลเลียร์เจอร์เกิดมาอายุสั้น
เท่าคุ่นพินที่ไหม้ไฟในปัจจุบัน
เธอจับพินจุ่มน้ำปล้นดับทันที

ใช้ไหวพริบบัญญาไขว่คว้ายื้อ
จากเงื้อมมือมัจจุราชบ่วงบาศผี
ดูจความรักนิรันดรทมยันตี
ยื้อชีวิตพระนลจนมีชัย

เก็บรักษาฝันชีวิตอย่างดีเสมอ
เมลเลียเจอร์จึงได้อยู่เป็นผู้ใหญ่
แต่เขาฆ่าสองนาชายตายตกไป
เมื่อลาหมอยู่ในพนาลี

ด้วยความรักเสียใจอาลัยน้อง
ไฟส่องกองช่วงสว่างในต่างที่
ความโกรธลุกโชติ่นักตั้งอัคคี
ฝันชีวิตถูกโยนตรงลงกองไฟ

เพียงวูบหนึ่งซึ่งโหดเพราะโกรธซึ่ง
จะนึกถึงวันผ่านมาก็หาไม่
เคยปกปักรักษามาอย่างไร
อำนาจใจโกรธาเหนือกว่ารัก

มารู้สึกเสียใจในเมื่อสาย
เมื่อทำลายชีวิตที่ปัก
สุดเสียตายยิ่งเอยเคยพุ่มพัก
อาลัยนักหักไม่หายจึงตายตาม

อะตาลันตา

พระบิดาทรมวยพระทัยร้าย
ท่านต้องการลูกชาย ใ้ลูกหญิง
อะตาลันตาจึงถูกทิ้ง
โซคดียงที่มีหมีเลี้ยงคน

คนเลี้ยงสัตว์เจอในป่าพาไปเลี้ยง
ให้เป็นเยี่ยงนายพรานผ่านฝึกฝน
จนวิ่งเร็วเกินใครในสากล
เคยผจญการฆ่าหมูป่ายักษ์

เป็นเหตุให้เมลเลียเจอร์เธอต้องโทษ
จากความโหดของมารดาครากิ้วหนัก
เพราะเธอยกหัวหมูให้คู่รัก
สองน้ำตักหักหน้าถึงฆ่าแกง

ผยองในผีเท่าสาวลมกรด
หาญกำหนดทำทนายชายวิ่งแข่ง
ชีพวางต่างเติมพันอันแสนแพง
หากอยากแต่งเป็นคู่สมสู่นาง

อะตาลันต้าทำเสมอ

ทุกชายเธอทองเห็นเป็นเบี้ยล่าง
เมื่อแพ้หญิงวิ่งพ่ายต้องวายวาง
พวกเขาต่างงุ่มง่ามพ่ายความไว

มีชายหนึ่งซึ่งเธอเพิ่งเจอหน้า
อะตาลันต้า มาห้วนไหว
ด้วยรูปโฉมงามเด่นนางเห็นใจ
อยากยกชัยไปมอบให้ครอบครอง

แต่ตัดใจไม่พะวงลงสนาม
กติกากว่าตามความถูกต้อง
บริสุทธิ์ยุติธรรมตามครรลอง
อีกฝ่ายจงใช้เล่ห์เพทุบาย

เขาเหวี่ยงแอบเปิดทองคำให้ล้ำหน้า
อะตาลันตาคราแพพ่าย
เก็บแอบเปิดผลงามตามเล่ห์ชาย
แพ้วดลាយพ่ายวิ่งแข่งต้องแต่งงาน

(จากตำนานเทพนิยายกรีก-โรมัน)

คอยความเห็น

หา "ความเห็น" ไม่เจอเธออยู่ไหน
หน้าตาเป็นเช่นไรใครเคยเห็น
เธอใจร้อนปานไฟหรือใจเย็น
เธอยากเขี้ยวหรือสุขใจในแต่ละวัน

เธอชอบอ่านกลอนใหม่..ก็ไม่รู้
เธอกล้าสูกล้าเสียงหรือเพียงฝัน
หรือเธอมีลูกเล่นเป็นพันพัน
เธอขยันเล่นกล ล่องหนจิ่ง

เธอไม่มาปรากฏเล่นบทบาท
แต่อำนาจอยากเจอทำเธอขลัง
ดั่งดูดไต้ ดั่งดูดตี มีพลัง
ให้คนหวังจะเจอชะง่อคอย

จนคอยึดคอยาวหลายคราวแล้ว
ยังคงแสร้งมองหาตาละห้อย
เป็นเวลาแรมเดือนยังเลื่อนลอย
จนใจน้อยเห็นบหนาวเพราะเศร้าใจ

ถ้าหากเจอหรือพบคงอบอุ่น
คงกระตุ้นความหวังครั้งยิ่งใหญ่
เคยกะพริบหรือค้อมมีไฟ
พออิงไออุ่นหวังอีกครั้งครา

ที่จดจ่อจ้องจ้องลองคิดเขียน
คงจะเปลี่ยนแปลงไปเป็นใจกล้า
จึงตะบอยคอยเธอเสมอมา
"ความเห็น" จามาเถิดเปิดเผยตัว

คอยความเห็น 2

อยากจะเขียนความเห็นให้ใจแทบขาด
แต่ไม่อาจเอ่ยอำพวาเขียน
แต่ละกลอนเขียนมาเนื้อหาเนียน
คนที่เขียนช่างเก่งนักแอบลักจำ¹

คอยความเห็นเป็นนานปานล่องหน
พอมีคนเขียนมาหน้าขึ้นฉ่ำ
เก็บเอามาชื่นใจถ้าไม่อำ
ขอบคุณคำชมชื่นเหนืออื่นใด²

จึง...ส่งแต่คอมเมนต์ไม่เห็นร่าง
ชอบ..ทุกอย่างดีหมดกลอนสดใส
ลิ้มรส...หลากหลายพจนันท์กนใจ
กลอนกานท์....ใครช่างหวานคำหวานวอน³

ความ...รู้สึกเหมือนขณะกินขนม
เห็น.....การที่สลักด้วยอักษร
ส่ง.....บทกานท์หวานซึ่งประหนึ่งพร
ผล.....สะท้อนทันใดหัวใจพอง

หวาน...การชมเชยเลยคิดหนัก
จน...ต้องปักหลักมั่นกันล่อยล่อง
หลง...ตนคนอื่นซึ่งต้องซึ่ง ตรอง
คำ...ยกย่องช่วยหนุนอบอุ่นใจ²

อ่าน...แบบพิจารณาสีหาเที่ยว
นึกเฉลียวบทกลอนอักษรไข
คำเรียบเรียบแต่เลิศเพริศพิไล
สะกดให้ฉันทึงเกินหนึ่งครั้ง⁴

1 Sommai Thaiprasert 2 Parinya In-udom

3 Prayad Pantasri 4 พาย เทา

เล่นไฟ

รู้'แก้'ใจไฟ'พอน'ยอม'ร้อน'รุ่ม
ยัง'ชอบ'สุข'กอง'ไฟ'ขึ้น'ใน'อก
แล้ว'ขอ'ด'ค'อน'ร้อน'จ'ัง'ด'ัง'น'ร'ก
มุก'ต'ล'ก'ย'ก'นี้'มี'แต่'ต'าย

ถ้า'หาก'ยัง'เหล'ว'ไ'หล'สุ'ม'ไฟ'ต'อ
แล้ว'ร'อง'ขอ'ไฟ'พ'อน'ไ'ห'ร'อน'ห'าย
ตัว'ม'ีย'อม'ช'ว'ย'ตัว'ม'ัว'ดู'ต'าย
ร'อง'ว'าย'ว'าย'ไ'ด'้อะ'ไร'ไ'ค'ร'เขา'ทำ

รู้'ว'า'ไฟ'ร'อน'มา'ก'อ'ย'าก'เข้า'ไ'กล'
พ'อ'ถู'ก'ไ'หม'พ'ุ'พ'อง'ก็'ร'อง'ร'้า
เล่น'ค'ร'ั้ง'ไ'ด'ไฟ'ต'าบ'ไม'ห'ล'า'บ'จ'ำ
แล้ว'ท'อ'ษ'เว'ร'ท'อ'ษ'ก'ร'ร'ม'ท'อ'ษ'ทำ'ไม'

เอาแต่ขี้ดิ่งดันโทษนั่นนี่
หยุดเสียที่ฝันเฟื่องเรื่องเหลวไหล
สุขไฟเองทุกขณะเอะอะไย
บอกว่าไฟ! ห้ามว่าไฟ! ก็ไม่ฟัง

เลิกคิดสุขไฟต่อ... พอได้แล้ว!
ถึงเหมือนแก้วทนไฟก็ไม่ขลัง
สมควรหรือดีอรันดันทุรัง
แก้วอาจพังถ้าคุมสุขต่อไป

จุดด้วยมือของตนรอคนดับ
หรือบังคับความคิดจิตคนได้
โตพอที่จะหยุดเล่นจุดไฟ
ที่เผาใจอยู่ก็กองตองดับเอง

เลือดอาบ

ก้มลงเก็บหัวใจ ไยถูกทิ้ง
ให้นอนกลิ้งเหมือนตายกลางทรายหล่ม
ทิ้งลายพร้อยรอร่องของมีคม
จนนอนจมกองเลือดถูกเชือดยับ

บาดเจ็บจนสุดกลิ่นสิ้นระริก
มิอาจพลิกตื่นรนจนขยับ
เหมือนดังถูกลงมีดกรีดไม้ยับ
แถมมีรอยถูกสับสลักรอย

บาดเจ็บหนักเกินไปแล้วใจเอ๋ย
เจ้าสั่งเวยความรักหนักไปหน่อย
เจ้าคงรับคมมีดกรีดทยอย
จึงมากมายลายพร้อยด้วยรอยริ้ว

เลือดยังไหลไม่หยุดประดุจน้ำ
มิครวญคร่ำซ้ำทนจนหน้านิ้ว
คงอัดอั้นกลั้นเจ็บเก็บเป็นทิว
เพื่อคอยควีสั่งเว่ยไม่เคยพอ

ไม่อยากถามว่าทำไมจึงไม่หนี
คงไม่มีคำเอ่ยเหมือนเคยขอ
แค่เห็นเจ้าหันมาน้ำตาคลอ
คำคาบอทุกความถามมิลง

**จะเยียวยาหัวใจอย่างไร
เพื่อให้มีความหมายตายผ่อนส่ง
เพราะหัวใจพังพังยังมั่นคง
จะดำรงสภาพเลือดอาบใจ**

๒ ค ว ย แ ร ง แ ท ง เ อ

ยังยากลุกคลุกคลานจากการล้ม
วิญญานจมหล่มปลักอันหนักอึ้ง
เมื่อมากมายหลายชั้นปัญหาตั้ง
หัวใจจึงจำยอมการจ่อมจม

คงนั่งนิ่งจ้านนตังคนพ่าย
เหมือนรอตายหดหู่อยู่ในหล่ม
คอยด้วยความเงียบงันผันลอยลม
ในปลักตมตกตำที่จำยอม

จนกระทั่งเมตตาเธอมาถึง
ช่วยจุดดิ่งตั้งมิตรจิตโอบอ้อม
มีเธออยู่เคียงข้างสร้างความพร้อม
คนคู่คอมคอยคอยนั่งตัวตั้งตรง

ด้วยหัวใจสะสวยเธอช่วยฉัน
มีเธอช่วยผลักดันฉันสูงส่ง
มีเธอช่วยให้ฉันยืนมั่นคง
จนขึ้น-ลงยอดดอยได้ลอยลำ

ด้วยเธอช่วยให้ฉันนั้นแข็งแกร่ง
จึงมีแรงเดินฝ่าพายุกระหน่ำ
ความแข็งแกร่งแห่งฉันนั้นเธอทำ
ความต่อตำฉันลองหนบนบ่าเธอ

ลำพังฉันนั้นยากเกินบากบั่น
เธอยกฉันขึ้นบ่าค่าเสมอ
ลบเลือนความต่ำต้อยลอยลำเลอ
ที่ฉันเจอด้วยใจในความจริง

When I am down, oh my soul so weary.
When troubles come and my heart burdened be.
Then I am still and wait here in the silent.
Until you come and sit a while with me.
You raise me up so I can stand on mountains.
You raise me up to walk on stormy seas.
I am strong when I am on your shoulders.
You raise me up to more than I can be.

รอคิว

คนหัวแหว่ต้นทางต่างหาลับ
เพื่อขยับปรับแนวคนแหว่ใหม่
คงจะพอมองเห็นเขตเส้นชัย
ซึ่งทอดอยู่มิไกลเท่าไรแล้ว

ก่อนนี้เคยยืนรอต่อหลังสุด
ซึ่งเป็นจุดชี้วันฝันผ่องแผ้ว
พร้อมบรรดาผู้เสมือนเพื่อนร่วมแนว
ซึ่งต่อแถวจนยาวคราวเดินทาง

ทุกคนมุ่งไขว่คว้าหาสุขสันต์
แต่ทุกขั้นนั้นกลับล่อมไม่ยอมห่าง
ต้องอดทนคั้นคั้นฟันฝ่าพลาญ
ในก้าวย่างชีวันอันทุรน

บางอ่อนแอแพ่พ่ายทางสายผัน
ลมกลางคันในแนวแถวเริ่มต้น
ยิ่งแถวเคลื่อนเพื่อนหนีทีละคน
เพียงผ่านพ้นกลางแนวของแถวยาว

แต่มองไม่เห็นตัวคนหัวแถว
เห็นเพียงแนวเส้นชัยในการก้าว
หวนคำนึงถึงหนหลังเป็นครั้งคราว
รู้สึกหนาวเมื่อคิดชีวิตลวง

ที่จริงแล้วความสุขเป็นมุกหลอก
ให้ผู้ออกเดินทางผันบางช่วง
ว่าความสุขรอทำให้คว้าควง
เพื่อตัดดวงมาแนบอิงแอบซุก

เมื่อมองเห็นเส้นชัยอยู่ไม่ห่าง
รู้ว่าทางชีวิตนั้นไร้สุข
คนต่างมีชีวิ้งตั้งติดคุก
ในห้วงทุกขอนิจอนัตตา

ชวานาปีลาสุด

ปฏิบัติชวานาลีลาใหม่
โดยเงื่อนไขอาเพศเหตุคับขัน
หลังรำเคียวเกี่ยวรวงช่วงกลางวัน
กลางคืนนั้นนอนสะดุ้งเฝ้าทุ่งนา

กองฟ่อนข้าวราวทองในท้องทุ่ง
ขโมยมุ่งขโมยโดยรู้ค่า
ทั้งการนวดการตากหากหางตา
ข้าวมีข้าววิงหายไรร่องรอย

ถ้าไม่ผลอตอนเฝ้าข้าวพันเคราะห์
ต้องรีบเกาะกลุ่มเสมอมิเปลอปลอย
จํานำข้าวพร้อมเพื่อนมิเลือนลอย
มีเพื่อนคอยค้ำข้าวไม่หนาวใจ

ร่วมสังสรรค์ญาติกาช่วงหน้าแล้ง
กินของแพงหมูปลาสุราไก่
เล่นสนุกสนานสงกรานต์ไทย
รอฟนใหม่จากฟ้าจะมาเยือน

เพื่อจะหวนลงนามาไถหวาน
เริ่มตำนานชานาหน้าเปราะเปื้อน
หากฝนตกฟ้าแถมเป็นแรมเดือน
ความหวังเลื่อนช้าลุ่มจมน้ำตา

ปฏิทินที่มีปีสุดท้าย
ต้องเวียนวายลอยคอและรอท่า
รับเอาเงินภาษีต่อชีวา
เป็นชานาสิ้นหวัง....อีกครั้งแล้ว

กวีเพียงใด

ยืมอายอายถามว่านี่กวีหรือ
กระจกชื่อสะท้อนมาว่ามีใช้
หน้ามีเหมือนสุนทรภู่มิรู้ใคร
กวีไทยไม่กี่คนที่ชนรับ

แต่มีคนเขียนกลอนค่อนประเทศ
แยกประเภททั้งมือใหม่ไต่อันดับ
ทั้งมือตกมือเต็งที่เล็งนับ
และ"กวีปู่ป้า"เกินนับครบ

กวีดงกวีดอยกวีวู้
กวีอู๋ กวีอะนอกระบบ
กวีเพียงแฝง-เพียงไฟไม่น่าคบ
จะสมทบนามใดคิดไปมา

เป็น"กวีเพียงคิด"มีสิทธิ์ก่อ
เป็น "กวีเพียงเพ้อ" ดูเซ่อซ่า
เป็น"กวีเพียงละเมอ"คนเจอฮา
หรือสมญาว่า"กวีที่เริ่มคลาน"

คนจะเป็นกวีไม่มีระบอบ
ไร้ทดสอบเพื่อวัดบรรทัดฐาน
จับปากกามาอนเขียนกลอนกานท์
แค่มีงานให้เห็นเป็นทันที

เป็น"กวีเพียงนาม"คนพยายามหยัน
เป็น"กวีเพียงฝัน"นั่นหมองศรี
สมญานามตามใครเพียงไหนดี
เป็น"กวีเพียงใด"นั่นไม่รู้

กรรณิการ์

กรรณิการ์ มาลีกลีบสีขาว
กานดอกยาวของมาลีเป็นสีส้ม
เป็นดอกไม้แน่นน้อยหอมลอยลม
บานให้ชมเวลารাত্রีกาล

เริ่มคลี่กลีบจริงจริงตอนชิงพลบ
เหยยวรวงจบพร้อมเพลารাত্রีผ่าน
ดอกไม้แห่งความเศร้าและร้าวราน
คลี่กลีบบานในมืดอันยืดยาว

พระอาทิตย์ตั้งใจเที่ยวไปหา
เฝ้าเกี่ยวพานงคราญตำนานกล่าว
ใช้คำหวานหวานเสน่ห์เหล่าแพรวพราว
จนหญิงสาวหลงไหลมอบใจรักดี

แล้วก็กลับทอดทิ้ง...มีหญิงอื่น
เธอขมขื่นกลิ่นกล้ำชอกซ้ำหนัก
เศร้าเสียใจจนตายเพราะพายรัก
มินานนักไม่ออกต้นบนเถานาง

จึงมียอมต้องแสงแห่งอาทิตย์
เพราะผูกจิตเข็ดขยาดด้วยบาดหมาง
แม่มชามชาติข้ามภพไม่ลบระคาง
ขอยู่ห่างนานนับชั่วกัปกลับ

ตั้งนั่งเขียนตำนานตน...ใช้ต้นไม้
จิตหม่ให้วิปโยคด้วยโศกศัลย์
ตั้งหัวใจของตัวไปพัวพัน
หรือว่าเธอคือฉัน...กรรมนิการ

๒ น้องสาว

สู้ห้กห้ามความเจ็บที่เก็บกด
มีรันทตสลดใจให้ใครเห็น
เก็บซุกซ่อนอ่อนแอแม่ยากเย็น
ไม่อยากเป็นผู้พ่าย...อายพี่จ้ง

แต่สายตาอาทรพาอ่อนไหว
แม่ตั้งใจอดทนตามตนสั่ง
เมื่อถึงจุดสุดท้ายก็พ่ายพัง
น้ำตาหลังดั่งเหมือนเขื่อนทลาย

ขอโทษที่ต้องทำพี่ลำบาก
ซับน้ำตาไหลพรากจากใจสลาย
ให้อาศัยไหลกว้างพรางความอาย
คนแพพ่ายหมายแคแผลทุเลา

นาที่นี้คนพายจิงหมายฟัง
ไหลข้างหนึ่งของพีที่ว่างเปล่า
ขอשבหน้าฟิงกายคล้ายสั้นเทา
พออ่อนเพลาคความเจ็บที่เก็บงำ

แม้อยู่ในอารมณ์จมทุกขโศก
วิปโยคหมองหม่นก่นรอร่า
แต่ก็ซึ่งความดีซึ่งพีทำ
ไซ้มีรูจดจำค่าน้ำใจ

ทุกรอยน้ำตาหล่นบนเสื่อพี
น้องคนนี่ย่อมรู้สึกสำนึกได้
หากจะมีอีกวันหนึ่งต้องฟังใคร
จะฟังไหล่อีกข้างอย่างแนนอน

ไฮโดรเจนสมัย

แผ่นดินเกาหลีเหนือเหลือจะคาด
ธรรมชาติคาบสมุทรสุดสงบ
แต่มนุษย์มีหยุดอยากหากคนพบ
ลองระบบระเบิดร้ายที่ใต้ดิน

เกิดแผ่นดินไหวเทียมกระเทือนโลก
ขู่กรรโชกโลกสงบลบเลือนสิ้น
คนทุกชาติหวาดหวั่นจนขวัญบิน
เพียงได้ยินแผ่นดินใจก็ไหวยาว

เจ้าเติกอ้วนกวนโลกกรรโชกมนุษย์
ไม่ยอมหยุดวางก้ามและสามหา
เติกเกรหนึ่งคนใหญ่ล้นดาว
ทำโลกหนาวราวหิมะมิละลาย

ระเบิดไฮโดรเจนเป็นความร้อน
ฆาตรกรฆ่าใครเป็นโหดร้าย
จึงคุกคามชีวิตวันมหันตราย
อาจเลวร้ายจนมนุษย์สิ้นสุดลง

ถ้าต่างทำอีกฝ่ายตายทั้งโลก
ทั้งหัวใจกหัวใจดีเป็นขี้ผง
มิรู้ใครจะเหลือเพื่อไปยังยง
เพื่อทะนงว่าตนคนมีชัย

หรือทั้งโลกทั้งเมืองเป็นเครื่องเล่น
มนุษย์เป็นเช่นนิยามความยิ่งใหญ่
บนซากสารพันความบรรลัย
บนความทุกข์ยุคสมัยไฮโดรเจน

นิปิริฐเตือนภัย

"ถ้าเป็นภัยใหญ่ยิ่งจริงอย่างว่า
จะหนีหน้าก็เห็นไม่เป็นผล
ใหญ่กว่าโลกตั้งสามเท่าถ้าเข้าชน
มิประมาทก็ไม่พ่นกั้วลโย"¹

"บ้างก็คลำคำตอบCropcircles
เตือนPeopleแจ้งชัดอุบัติเหตุ
ดาวโคจรเฉียดโลกโศกโพลยภัย
ชั่วโลกเดียงเอียงไปให้ระว่าง"²

"เพียงเดซามหิทธินิปิริฐ
ขอให้ไหลไปอยู่อีกฟากฝั่ง
ไม่อยากหลงงุ่มง่ามตามลำพัง
เป็นชั่วตั้งหรือชั่วเอียงไม่เกียงเลย"¹

"ชีวิต้าทอลคคตอทคอม*พร้อมกระจำง
นึบิรุรุกว้างอ่างเฉลย
ผลกระเทือนเคลื้อนเข้าเล้าภึเปรรย
มิเพิกเฉยเผยทุกผู้ฟังรู้เตือน"²

"ในนาที่วิกฤตชีวิตสั้น
ใดสำคัญกว่าที่ยังมีเพื่อน
มิหวัหายตายเดี่ยวเหลียวลับเลื้อน
เป็นแงเงื้อนชีวิตคิดฟังฟัง"¹

"ไม่ประมาทคาดคิดชีวิตสั้น
ตระเตรียมกันมันหมายทั้งชายหญิง
ความลำบากยากใหญ่่างไกลจริง
ม้วนอนนึ่งยิงพลาดประมาทไป"²

* Zetatalk.com

"หรือว่าควรเตรียมการย้ายบ้านช่อง
โดยการจองที่ดินทำกินใหม่
ณ เอกภพโลกต่างแดนอันแสนไกล
เพื่อหลบภัยนิบัติผู้รุกราน"¹

1 Parinya In-Udom

2 Prayad Pantasri

เหตุผลบนช่วงกาล

ศิลปขอมที่สร้างปรากฏปราสาท
มาจนถึงโคราชต้นดาษนั้น
เป็นคนในยุคเก่าอีกเผ่าพันธุ์
มีเกี่ยวกับคนละช่วงหวงเวลา

เพียงแต่คนยุคเก่าเผ่าพันธุ์สลาย
ทิ้งบารายปราสาทเก่าเนาในหล้า
มีคนไทยนครราชสีมา
กัมพูชามาที่หลังตั้งธานี

อันจังหวัดสุรินทร์ถิ่นเคียงใกล้
คนมาใช้พื้นดินบนถิ่นที่
อาจแลกเปลี่ยนอาศัยด้วยไมตรี
โดยไม่มีเชื้อชะแมร์แต่ก่อนกาล

ระหว่างเปลี่ยนนรา-อาณาจักร
มีการพักผ่อนดินสิ้นลูกหลาน
แห่งอาณาจักรพังครั่งโบราณ
นับเนิ่นนานกว่าเผาไหม้ไปครอบครอง

จึงมีซากโบราณหลักฐานเก่า
ที่พวกเราทุกคนนี้เกี่ยวข้อง
เพียงแต่เคลื่อนกองทัพไปจับจอง
มีเกี่ยวข้องตรงประเด็น ดีเอ็นเอ

พื้นที่ใดที่ผ่านการสิ้นสลาย
ผู้คนตายเหลือแต่ซากฝากสนเท่ห์
อย่างชุมพรที่พังหลังพายุเกย์
คนพื้นเพแทบไม่เหลือเป็นเชื้อแนว

มดตะนอย

มวยโลกไม่เคยเปรียบเทียบน้ำหนัก
เมื่อเจ้ายักษ์ขึ้นเวทีใครมีเสียง
เป็นเวทีมวยหมู่คูโลกเอียง
มดตะนอยถอยเพียงเสียงเวที

บนพื้นผ้าหน้าเวทีมีป้ายเขียน
เป็นสังเวียนของคูมิสูสี
หรือสังเวียนกระทำการย้าย
โดยไม่มีกรรมกรรมมานานนม

เจ้ายักษ์มีพี่เลี้ยงอยู่เคียงข้าง
รับสมอ้างคอยสมรู้การชู้ชม
แสนรันทมดตะนอยถอยซานชม
โดนกลมหมัดแรกมดแตกร้าง

เสียดายศิลปโบราณถึงกาลวิบัติ
สถาปัตยกรรมรุ่งเรืองแต่เบื้องหลัง
สามัคคีในถิ่นแตกภินท์พัง
มดตะนอยถอยทิ้งหวังตอบแทน

เมื่อเจ้ายักษ์เจนนั่งเวียนเซียนพิฆาต
เดินอาดอาดขึ้นเวทีโดยมีแผน
ตั้งจะหมายทรัพย์มดหมดดินแดน
มดคั่งแค้นถึงเจ็บเก็บน้ำตา

สิ้นแล้วรังแห่งยุคสุขสงบ
เหมือนซากศพเดินได้อณาภา
มดตะนอยถอยหนีการบีฑา
ระเบิดฆ่าตัวตายเป็นรายวัน

ชายเซลง

ดาวเคลื่อนเดือนคล้อยลับรอยเลื่อนร่าง
แสงทองส่องทางเรือสำเภา
รายเงาเงามวลเหล้ามาลี
ท่องนารีวีแรกวาม

อรุณอุ้งนรีนชื่นชื่นเข้าใหม่
แต้มบนต้นใบสนในสนาม
บางสนบนทรายเรียงลายราวลาม
ทาบเงาเทางามทอดตามแถวตอน

หาดทรายหายชมแม่ลมเหมือนกลาง
ชายหนชลห่างคล้ายอ้างคลื่นอ่อน
ยามนี้ยังนำเราจำเรือจร
เกือบแรมแถมร้อนนี้ยกยอนหน้ายิ้ม

นัยน์แอวแวนอ้อนเริ่มก่อนเราเกอ
ชานะเสนอบ้านเจอบ้านจิม
มีเอื้อนเหมือนอายประพายประพิม
ตั้งอวยด้วยอิมปานปริมบ้านเปรอ

รายนักรักน้อยเรียงถอยรีบถัก
หนุ่มร่อนน้อยรักชานักเสนอ
แรกมักรักมุงบำรุงบำเรอ
รักแจกแรกเจอละเมอลนมาน

คนซ้ำคำชายพูดคล้ายเพ้อคลั่ง
แมนเดือนเหมือนดังเสริมหวังแสนหวาน
ตอนนี้ตื่นวมเจ็บอวมจนอาน
แรงกดรสกาหนทำอานแถมอาย

ปี่มยวตปวดยามถูกห้ามถึงหัก
หนุมรายนอยรักหยุดพักยอมพ่าย
แหยดุจหยุดตื่นสอสิ้นสิ้นลาย
แม่ตนมมนตายโอช่ายอ่อนเชิง

(กลบทนารายณ์ทรงเครื่อง)

อ้อนน้อมในกมล

นามไหนจะขึ้นชื่อ	ลือนาม
คนอ่านคนติดตาม	ต่างตั้ง
ยอมรับว่างานงาม	ทุกแง่
คนอ่านกำหนดทั้ง	ชื่อชั้นเชื่อถือ

<i>มือสมัครเล่นล่อ</i>	<i>เหลาะแหละ</i>
<i>มือหนึ่งหรือเตาะเตะ</i>	<i>ไตเต้า</i>
<i>คนชมบ่งหรือเบะ</i>	<i>บอกก่อน</i>
<i>มิใช่ตนเองเฝ้า</i>	<i>เฟื่องเพื่อฝันสูง</i>

ยุงหงส์คนอื่นยำ	ยืนยัน
มิใช่ยุงหงส์ฝัน	ไผ่เพื่อ
กวีหรือกระสัน	เสกแต่ง
ตนยกตนอาจเกอ	เก่งน้อยดอยสวย

เออ'อว'ย'เห็'น'ช'อ'บ'ท'ง' แ'ถ'ม'ส'ม'ั'ค'ร'
ค'น'อ'ื'น'พ'ล'อ'ย'พ'ย'ั'ก' เล็'ศ'ล'้า'
ห'า'ก'ต'น'ด'ว'น'ท'ี'ก'ท'ัก' ท'ว'ง'ก'อ'น'
อ'ว'ด'เอ'ย'ย'ี'น'ย'ั'น'ย'้า' ย'อ'ม'ค'ล'าย'แ'ค'ล'ง'ค'ี'ล'ป'

ถ'ว'ี'ล'ถ'ี'ง'เท'ีย'บ'ช'ั'น' เซ'ล'ง'ช'า'ญ'
ฝ'ั'น'ฝ'า'ก'ฝ'ั'ง'ผ'ล'ง'า'น' ค'ู'ห'ล'า'
ห'ว'ั'ง'ค'ง'อ'ย'ู'น'ั'บ'น'า'น' เ'น'า'แ'น'
ถ'า'ไ'ช'เ'พ'ี'ย'ง'ต'น'ก'ล'้า' ก'ล'าว'แ'ล'ว'อ'ย'ู'ถ'ี'ง'

พ'ี'ง'เช'ีย'น'ด'อ'ย'อ'อ'น'น'อ'ม' ใน'ท'ี'
เ'พ'ี'ย'ง'แ'ค'เ'ช'ีย'น'ก'ล'อ'น'ดี' เ'ด'น'ไ'ว'
เ'พ'ี'ย'ง'ข'อ'ว'า'ค'ว'ร'ม'ี' ป'ร'ะ'โย'ชน'เ'พ'ี'อ' แ'ม่'เอ'ย'
น'ัย'อ'ื'น'ผ'ล'พ'ล'อ'ย'ไ'ด้' ด'ั'ง'ด'ว'ย'บ'ุ'ญ'ส'น'อ'ง'

ดอกผลของต้นรัก(๑)

ทรวงตนแบกรักพร้อม ดอกผล
หนักไหลเหลือทานทน กิ่งลุ่ม
มียอมปล่อยจำนน รักหวัง
รับดอกผลทนงัม กิ่งกล้าล่าเหลือ

เมื่อรักแม่หนักแอกแบกดอกผล
ยอมแบกจนกิ่งกล้าไม่น่าเชื่อ
ภาระที่เกาะกุมใช้คลุมเครือ
ยอมหมดเนื้อหมดตัวงัมหัวรับ

ดอกผลของต้นรัก(2)

"เพราะรักมากจากใจไม่หยาบคาย
ยอมแม่ทรุดกายลงที่ตรงหน้า
ยอมแม่แบกแอกนั้นมันทรมา
ก็ยิ่งกล้าทำรักที่หักทลาย"²

"เป็นความหนักบ่นบ่าที่หน้าขึ้น
เป็นความฝันที่เฝ้ามองเป้าหมาย
เป็นความยากที่หากมีมากมาย
แต่กลับกลายเป็นทุกข์ที่สุขหทัย"¹

"แม่เป็นสิ่งที่เกาะเกี่ยวเหนี่ยวความทุกข์
แต่เจอสุขพบพานเกินชานไข
ถึงทุกข์บ้างสุขบ้างช่างปะไร
เมื่อเต็มใจรับทุกข์ที่รุกราน"²

"ความทุกข์-สุขที่มีคือชีวิต
ความถูก-ผิดทุกหนที่ผ่านไป
คือผลบวกและลบประสบการณ์
คือความหมายพื้นฐานการเป็นคน"¹

"ยังยินดีแบกทุกข์ที่รูกผ่าน
ยังซาบซ่านในสุขทุกแห่งหน
จะชั่วดีถูกผิดชีวิตคน
ต้องดิ้นรนมากมายกว่าวายปราณ"²

"ความรักจริงอิงมาพร้อมหน้าที่
อันพึงมีต่อกันใช้ผันหวาน
รักต้องพร้อมช่วยเหลือและเจือจาง
รักใช้การโง่-ฉลาด หรือทาสรัก"¹

1 Parinya In-Udom

2 นิทรา นามสมมุติ

ทั้งเซอทั้งซิ่ง

ชอบเอ่ยชอบอ่านกานท์กลอนมิหลอนมิหลอก
ทั้งเฝ้าทั้งหยอกบอกรักกระอักกระอ่วน
บ้างตอดบ้างตี้ออบ้างกอบ้างกวน
หรือยั่วหรือยวนชวนคิดระอิระอา

บ้างคลับบ้างคล้ายหมายมุ่งกระจุกกระจิ่ง
บ้างเยอบ้างหยิ่งอิงเออกระเดอกระดา
บ้างสวยบ้างสอพอจัดไปวัดไปวา
กะโหลกกะลาฟ้าแคบสีเสบสีซิ่ง

เหมือนฝ่อเหมือนพู่รู้สึกกะซึกกะซึก
กระอึกกระอึกหนักหน่วงจะท่วงจะทิ้ง
เถลือกถลนปนร้อนจะดันจะดึง
ก็พอนก็พึงจึงมิไปตีไปตึง

หัวใจหัวใจพิศหรือหากคือหากด้าน
มิหวมมิหวานกานท้ออนจะนอนจะนั่ง
มิชื่นมิชอบมอบทั้งมิซึ่งมิซึ่ง
ที่จ้งที่จ้งยิ่งย้งมิซึ่งมิชม

ดำริดำรงค์มั่นมิห้วนมิไหว
เข้าจิตเข้าใจไม่ทุกข์มิสุขมิสม
ทุกบททุกบาทอาจคล้ายนิยายนิยม
มีปุ่นมีปมชมหวานมินานมิเน

ชีวิตชีวันผันแปรมิแพ้มิพาย
เดียวกลับเดียวกลายเป็นดีมีหันมิเห
มีชื่นมีชมชมซำมิจำมิเจ
มิไขว้มิเขวเทมานจำนานจำนาน

(กลบท วิสูตรสองไข)

ว่ายนํ้า 1

ตกน้ำป๋มบ๋มบ๋ายังจำได้
จึงตั้งใจมั่นคงต้องลงหัด
สระจะลงแหวกว่ายใช้ท้าวัด
อายุส่วนสัตรีรูปงามอยู่ครามครัน

อาบน้ำก่อนลงสระตามระเบียบ
แล้วเดินเลียบขอบสระระยะสั้น
ถอดเสื้อคลุมจากร่างวางลงปล้น
ก่อนผลุนผลันกระโดดผลุงพุ่งลงน้ำ

กลั้นหายใจมุดดำทำตามเขา
ให้ตัวเบาเหยียดขาเอาหน้าคว่ำ
ตีขาขึ้นลงแบบที่แอบจำ
แต่เจ้ากรรมน้ำมาอยู่ในหูคน

ถีบชอบสระพุงร่างไปข้างหน้า
เป็นลูกหมาตักน้ำสามสี่หน
สำลักน้ำสามสี่ครั้งยังอดทน
พยายามดิ้นรนจนลอยตัว

ถึงขั้นตอนต่อไปทำใจกล้า
เหวี่ยงแขนขวาแขนซ้ายป่ายข้ามหัว
พรวดท่องอยู่ในใจว่าไม่กลัว
เพียงแค่วิวมิเกินคอยเราลอยไกล

ยังบังคับทิศทางค่อนข้างยาก
นี่ถ้าหากน้ำที่เล่นเป็นน้ำไหล
แล้วเราปล่อยตัวเบาเราลอยไป
คงถูกใครคว้าไว้บเก็บเงียบงำ

"ของตามน้ำ" น่าฉงนหลายคนชอบ
เขามักกลอบหยิบแวบแอบขม้ำ
หายวูบวับลับลมอมพะนำ
ยากจะคลำธาราหารองรอย

รู้กันเพียงน้อยน้อยใครมูบมิบ
แอบขยิบสัญญาณลับกับคนปล่อย
ขึ้นเล็กบ้างใหญ่บ้างมันช่างลอย
รอยทั้งรอยมือคว้าไปซุกกันทุกราย

อาศัยน้ำอำพรางได้บางส่วน
สำนึกกวนอารมณ์ก็ขมหาย
เราซ่อนร่างกลางน้ำตามสบาย
เอะ! ความอายน้ำพรางได้อย่างดี

ว่ายนํ้า 2

ลงว่ายนํ้าตามวิถีคนขี้ดื้อ
ผิดถูกหรือไม่รู้สู้เต็มที
ถึงยังเป่เฉไฉขอไปที
จะต้องมีลีลามาสักวัน

ตอนแรกเริ่มเต็มทีไม่มีท่า
จึงว่ายนํ้าว่ายนํ้ามาด้วยท่าผัน
เห็นใครเขาว่ายนํ้าแข่งแอบแบ่งปัน
เอาทํานั่นทํานี้มีมีเกรง

ก้าวหน้าดีพอควรชวนนึกถึง
สักวันหนึ่งถึงสองเราต้องเก่ง
จะออกแบบทําสวยด้วยตนเอง
พวกนักเลงในสระจะต้องงง

จะได้เลิกเลียนแบบแอบจำเขา
ท่าเก๋เก๋ฝึกฝนยากจนหลง
จะทำจิตอิสระเลิกพะวง
เป็นเงือกหลงผิดดำให้ทำตาม

"หากว่าน้ำให้ดีท่า ฝึกบ
อาจสยบความซ่าคนกล้าหยาม
ฟรีกรรเชียง เพียงออกท่าสง่างาม
นี่คือนามท่าเจ้าสระชนะลอย

ชมราศีฟรีสไตล์ให้ต้องเลี้ยง
ท่ากรรเชียงเอียงอายคล้ายตนด้อย
ทั้งท่ากบจบเห่เร่สำออย
ผีเสื้อถอยจนปีกฉีกเกินบิน"

เดียวดาย

เปลี่ยวเปล่าใจใจเปล่าเปลี่ยวเดียวดายนัก
รักไม่มีมีไม่รักจึงปลักไส
พอดียากยากดีพอนี้หนอใจ
ใดคือดีดีคือใดนะใจคอ

ขมขื่นจิตจิตขื่นขมพรหมตัดขาด
พลาดผิดเมื่อเมื่อผิดพลาดไม่อาจขอ
ราวราวยิ่งยิ่งราวราวเจ็บปวดพอ
รอรึไยไยรือรือเหมือนต่อความ

หวนคิดย้อนย้อนคิดหวนดูจครวญคร่ำ
ย้าแต่คอยคอยแต่ย้าตั้งคำถาม
เคยไม่พอพอไม่เคยจึงเลยลาม
ตามติดจนจนติดตามเป็นหนามตำ

คาหนามปักปักหนามคาชีวาหมอง
ขึ้นชมครองครองชมขึ้นดูจตุคี่นค้ำ
ร้าวรานเจ็บเจ็บรานร้าวราม่านดำ
จำขังใจใจขังจำความซ้ำตรม

ดำมืดหม่นหม่นมืดดำคลุมกำกัับ
ยับเยินยอมยอมเยินยับอยู่กับชม
ขอเลิกละละเลิกลขอเลิกลพอพรหม
จมดิ่งจนจนดิ่งจมเศราชมซาน

เดียวดายยั้งยั้งตายเดียวในเสี้ยวหม่น
วนเวียนดั่งดั่งเวียนวนไม่พ้นผ่าน
เกินชินชาซาชินเกินอีกเนิ่นนาน
มานดวงหม่นหม่นดวงมานดักดานรอ

(กลอักษร กลบทคมในฝัก)

เงา

อวดโก้โอ้แก้ม สวยแจ่มใสแจ้ว
เมื่อลองมองแล้ว ใจแป้วจนเป๋
แฟนหยั่นพันเหย็น ทั้งเกินแถมเก
เศร้านะเสน่ห์ ไหวเล่ห์วันลา

เพลาสางพลาแสงส่อง คั่นฉ่องเคยฉาย
หน้ากลมนมกลายเป็น แม่นยายเหมือนย่า
ตั้งต่างต่างเดิม เซอะเริ่มชรา
การแต้มแก้มตา ตีนกาตัวการ

ดูรวยด้วยริ้ว แทรกผิวแซมผม
เต็มค่าตาชม ผสมผสาน
หนังเอื้อเนื้ออ่อน ที่หย่อนถึงยาน
กลเนิ่นเกินนาน เริ่มงานร่างเงา

คนแก่แค้กาย คลองหน้ายเค็ลื้อนเหน็อย
ตั้งอู้ดูเอ็อยย ดุจเฉ็อยยด้วยเฉา
จ้องไปใจแบ้ว ดำแล่วดอกเลา
มิน่ามาเนา ผมเราพานเรื้อ

บ่อยวนบ่นว่า เวลาเวล่า
เต็อนยั้งติงย้า พุดพรั่าพ่นเพรื้อ
เค็องงคงงวน คลายครวญคลุมเครื้อ
ตอนไหนไต้เหน็อ ไม้เชื่อแม่ชวน

ตั้งผ่อนตอนพิศ ถูกพิศที่ผัน
รักแฝงแรงผัน ไม้หันมิหวน
หวานใสวัยสด ทิ้งหมดทั้งมवल
ผิเทียบเพียงทวน ผ่านลวนพ่นแล่ว

(กลบทนารายณ์ทรงเครื้ออง)

ภูเขาไฟ

อารมณ์ความรู้สึกนี้รักโกรธ
โมโหโหดโคตรร้อนหรืออ่อนหวาน
ซ่อนอยู่ใต้ภูเขาต้นซ้อสันดาน
ที่ทับถมสะสมผ่านกาลเวลา

เมื่อร้อนจนระเบิดเปิดปากปล่อง
ทะลุช่องขึ้นมาเย็นเป็นภูเขา
เหลือทิ้งกากซากเถ้าเถ้าลาวา
เนิ่นนานมาสงบไปสิ้นไฟฟอน

อาจเปรียบเช่น " ภูเขาไฟดับไปแล้ว"
หมดสิ้นแววจะพลุ่งพล่านเช่นกาลก่อน
ภูเขาไฟในนามความเคยร้อน
เช่นสิขรสวยสม "พนมรุ้ง"

อารมณ์ซึ่งระเบิดเกิดใหม่ใหม่
ยังมีไฟแฝงฝังกำลังพลุ่ง
พ่นไอร้อนพอนไฟไปทั่วคું
เถาพวยพุ่งเป็น "คีรีมีพลัง"

ยามอยู่ไกลคล้ายใจมีไฟเผา
ทั้งเรื่องเก่า-ใหม่รุ่มชวนคลุ้มคลั่ง
เดี่ยวรักใคร่เดี่ยวโปรดเดี่ยวโกรธ -ซัง
เดี่ยวบึงบั้งเดี่ยวผอนน้าอ่อนใจ

เป็นความต่างอารมณ์สะสมซ่อน
รุนแรง-อ่อน ร้อน-เย็น เป็นนิสัย
อยู่ที่เธอที่ฉันต่างกันไป
ถ้าอาจรู้ภูเขไฟในตัวตน

ปาริชาต

ช่อดอกสีแดงฉานบานเต็มต้น
หลังจากใบหมองหม่นทิ้งต้นร่วง
กิ่งก้านเดิมเริ่มออกช่อดอกดวง
บานในช่วงหมดฝนหนาวต้นปี

ดอกไม้ในตำนานรามายณะ¹
อยู่ในสวนบุปผะพระโกสิย
หนึ่งร้อยวรรษะผ่านจึงบานที่
เหล่าเทวีเทวามาชุมนุม

คิดอยากได้ผกามาตัดหู
ดอกรวงสู่หัตถดล²ตั้งมนต์อุม
หากรับซาลมทนมุทวนคุณ
อย่างนวลนุ่มดอกวางกลางหัตถดล

เทพ-อสูร กวนกษีรารณพ³
โกสัยพบไม้ออกมาหน้าฉงน
นำไปปลูกในชั้นสวรรค์ชน
กลั่นส่งผลระลึกชาติอติตา

เนาสวรรค์ผันผ่านนานเกินนับ
ดอกไม้รับปวงเทพเสพहरรษา
จนวันหนึ่งกฤชณะกะชายา
ท่องเที่ยวมาเยี่ยมมองเกิดต้องใจ

เพื่อพระนางชื่นชมสมประสงค์
จึงพระองค์หาจังหวะขโมยให้
นำมาปลูกบนแคว้นแผ่นดินไพท
เป็นต้นไม้ต่อไปในโลกคน

ผกากลายสวยสีไม่มีกลิ่น
ที่ชาวตินใช้ประโยชน์เป็นโภชนผล
ปาริชาติอาจย่อนชืดอดีตตน
มิช่วยชนคนชืดอดีตใด

1 รามายณะ อ่านว่า รา- มา- ยะ -นะ

2 หัตถดล แปลว่า ฝ่ามือ

3 กษีรารณพ อ่านว่า กะ-สี-รา-ระ-นบ แปลว่า ทะเลน้ำนม

ยินยอม

รักที่ฉันดูแลแม่กึ่งกาน
รดด้วยธารน้ำตากลับฆ่าฉัน
เป็นเสมือนยาพิษปลิดชีวิต
ความรักนั้นฉันทนเจ็บจนเปรม

เสียเวลาเสียแรงแสวงหา
มีมีค่าพอปลุกสุขเกษม
นับตั้งแต่นี้ไปใจจบเกม
ลบอิมเอมलगหลอกออกจากใจ

เมื่อฉันสามีกัดผู้ศักดิ์สิทธิ์
เป็นชีวิตที่เสมือนพบเพื่อนใหม่
โดดเดี่ยวแน่แต่จะสุขหทัย
และห่างไกลความทุกข์รุกราย

มิต้องการสิ่งใดมากไปกว่า
ได้สดมนต์ภavanaทุกวันวิ
หากพระเจ้าแห่งใจมิไยดี
ยังมีอาณาจักรใดอาศัยฤา

แม่พระองค์เมตตาเย็นยาพิช
แต่ดวงจิตดวงหนึ่งซึ่งเชื่อถือ
จะดื่มด้วยเชื่อมั่นให้บันลือ
ด้วยความเชื่อแห่งจินต์และยินยอม

วางหัวใจสยบลงตรงแทบเท่า
เสมือนเข้าวิวาทกาลซึ่งหวานหอม
จะอิมเอมเปรมสุขห่างทุกข์ตรอม
ยินดีน้อมศิระรับพระองค์

ราชาโคบี

สายลมหวิวพลิวผ่านป่านแดนสรวง
ใบไม้ร่วงปูพื้นคืนจันทร์ฉาย
ราชาตื่นจากหลับขยับกาย
หูแว่วคล้ายขลุ่ยครวญรัญจวนใจ

ลูกหวิम्मแต่งกายพอหายยุ่ง
ย่างสู่ทุ่งป่านละเมอดังเปลอไพล
เงาชายหนุ่มตะคุ่มดำเห็นรำไร
เพลงหวานไหวเอนโลมเหล่าโฉมตรู

ซึ่งเสมือนเรือนร่างนางรำราย
เคลื่อนไหวกายดุจรำระบำคู่
ทุกนารีลีลาล้วนน่าดู
ล่องลอยอยู่ในมนต์ขลังภวังค์รัก

กฤษณะละสายตามาต้อนรับ
พลาขยับยื่นเด่นเห็นประจักษ์
แต่ราธาแงอนจึงค่อนข้าง
เสสรังเดินเมินพักร่มไม้ทักเธอ

เป็นโฉนใจชายไม่หายเหงา
กับมวลเหล่าโคบี*ที่เสนอ
ทุกนวนางกลางทุ่งมุงบ้ำเธอ
หมายเพียงเจอซู้ซิด กฤษณะ

ไยต้องเรียกราธามาขึ้นเป็น
เป็นส่วนเกินอีกคนจนเกะกะ
นางเต็มทุ่งน้อยไปหรือไรคะ
ใจพอพระแจกใจจึงไม่พอ

*หญิงเลี้ยงวัว

กฤษณะโคบาล 2

"น้ำคูปลาฟ้าคุณกอกออ้างว้าง
คู่เคียงข้างห่างไกลกระไรหนอ
ราธามิตรกฤษณะละให้รอ
เพลงงอนงอรอเกอเธอคู่เคียง

น้องโคปีลีลาต่างน่ารัก
โยค่อนควักพักตร์เมินมิเพลินเสียง
ขลุ่ยคลอเคล้าเป่าป้อนอ่อนสำเนียง
เขาพร้อมเพรียงเพรียงกราธาพรำมานาน

มาสิมาราเริงเถิดเทิงพ้อน
กฤษณะฉะออนอออดออนหวาน
เชิฐุราธาฝ่าวงหลงมนต์กานท์
คู่โคบาลसानโคปีศรีทุ่งทอง"¹

"หรือในวง "มณฑลนาถุญ์"เคยขาดคู่
เหล่ายอดชูเค็ล้มคล้อยเหมือนลอยล่อง
เสียงขลุ่ยมนต์ดลจินต์ถวิลปอง
แสงโสมส่องโลมกายคู่ร้ายรำ

ประกาศิตกฤษณะพันระหวาน
คีตโคบาลบรรเลงเพลงยามค่ำ
ยอมหมายมาคณาฏอนงค์หลงลำนำ
ดุจดื่มด่ำจำนนในมนตรา

ลานเลี้ยงว้าวสั้วรางหลายร่างคู่
ล่องลอยอยู่ด้วยอำนาจปรารภนา
ลานรัชนีสีทองของราชา
ในพาหาโอบประคองของโคบาล"²

1 Prayad Pantasri

2 Parinya In-udom

ราชา

กฤษณะละเล่นมิเว้นว่าง
เช่นลิงค่างขึ้นต้นไม้ได้แคลวคล่อง
มิสงสารราชาแห่งนหมามอง
เพลงขลุ่ยล่องลมพั่งดังไกลกัน

โยจึงหนีราชาขึ้นคาคบ
การได้พบทุกครั้งเหมือนดังฝัน
ต้องพั่งว้าวसानสามพันธ์
"ทุงวรินดาวัน" คือบัลลังก์

ดินบนลานปานพรมไต้ร่มไม้
หลังคาใบรูปเรือวเขียวสะพรั่ง
ลานสีเทาเงาใหญ่ร่มใบบัง
ราชานั่งรอคอยจนน้อยใจ

พอปีนลงคงเมินเดินหนีห่าง
นั่งลงข้างตลิ่งยั้งห้วนไหว
หรือรารานาซังผิตปลั่งไต่
ถ้าอภัยไม่ลงคงมากมาย

ขอเพียงได้เห็นหน้าสบตาอ่อน
เป็นคู่บุญราราธากลาหมาย
แค่ชั่วคราวชั่วคราวนั่งเคียงกาย
ยังเพียงคล้ายฝันเกอเสมอมา

ด้วยเต็มใจเพียงขอรอที่นี่
ด้วยรักดีเกินการประมาณค่า
ด้วยหัวใจผูกดวงของรารา
คงตรึงตราฟ้าดิน"วรินดาวัน"*

*วรินดาวัน : หมู่บ้านVrindavanที่พระกฤษณะ
เคยอยู่อาศัยเมื่อครั้งเยาว์วัย

ราชา 2

รมณีสถานลานอักษร

เซลงกลอนหวานหวานผสานฝัน
แทนขลุ่ยผิวหวีหว้าดึกดำบรรพ์
คำประพันธ์พันเหนียวเป็นเกลียวใจ

ดูจกฤษณะอวตารผ่านเรื่องเก่า
ตั้งขลุ่ยเป่าบรรเลงด้วยเพลงใหม่
แต่ทุกสิ่งอิงอ้างมีต่างไป
ความหมายในรักมันนั้นคงเดิม

กฤษณะธรรมล้ำเลอเสมอ নিজ
ราชาคิดคล้อยตามนิยามเพิ่ม
ใช้ความรักเยี่ยงผู้น้อยพลอยต่อเติม
ทั้งสานเสริมรักบริสุทธิ์ของบุตรา

ผสมด้วยรักที่มีต่อเพื่อน
กับรักเหมือนสาวน้อยละห้อยหา
ยกความรักทั้งหมดจรณา
เสมือนดังราธาสามีรักดี

มีมีเกียงเพียงพอไรขอแม่
หากแน่วแน่อยู่ในใจประจักษ์
อาจคล้ายฝันบรรเจิดเทิดทูนรัก
เพราะตระหนักในจิตกฤษณะ

เพียงหัวใจคงมันนั้นเลอเลิศ
แสนประเสริฐซึ่งมนุษย์สุดเกณฑ์กะ
เป็นความรักมิจางดุจนาง-พระ
คือวจะประพันธ์ยืนยืนนิยาม

ผิงภู

"ผิงภูเพียง เคียงคู่ ผิงภูพ่อ
นี้หนักหนอ รักรักรัก นี้หนักหน่วง
ละหลอกล่อ ยอหยอก ละหลอกหลวง
ขอเคียงควง เพื่อเพียง ขอเคียงคอน"¹

"พิศพวงพู่ หรรุหระ พาผิงเพื่อ
อาจอเออ เพียงภู อู้อ้อน
วาดหวังหวาน ทานทน วนวาวอน
ติดตามต้อน ร่อนรู้ ตูไตตอม"²

"มवलภมร วอนวู มิรู้พ่าย
ผิงภูหมาย มิ่งมาลัย รสหวานหอม
หัดเสรังเสริม เต็มไต จึงได้ตอม
ดุจชายล่อม โลมนาง มิวางมือ"³

- 1 กลบท สยายปีกหงส์ในมธุรสวาที
 - 2 กลบท หงส์ร่อนนภางศ์ในมธุรสวาที
 - 3 กลบท งูกระหวัดหางซ้อนมธุรสวาที
- ทรงเครื่องสองชั้น

กวาดขยะ

หลังขยะคละสัญชาติเกลื่อนกลาดพื้น
จึงมีมือของคลื่นยื่นมาช่วย
คนบนฝั่งนั่งเอ๋อก็เอ๋ออวย
อะลุ่มอลวยด้วยบังเอิญเกินกำลัง

คลื่นทั้งตบทั้งเตะเสียงเอะอะ
ซัดขยะสะสมขึ้นถมฝั่ง
ต้นไม้เล็กต้นไม้ย่อยจะพลอยพัง
เหมือนโกรธซึ่งปังปังดังแต่ไกล

แต่ระหว่างการช่วยฉวยโอกาส
แอบแอบกวาดทรายจากฝั่งทุกครั้งไหล
เมื่อทรายที่ฝั่งรกรากหายไป
ต้นถอดใจไม่ยื่นละ...จะขอนอน

ต้นไม้อเล็กเด็กนักมักใจน้อย
พอรากลอยก็พร้อมยินยอมถอน
แต่ละต้นงอแงเหมือนงองอน
เหมือนอยากก็บริบร้อนนอนทันที

ฝั่งจึงดูเว้งว่างหว่างไม้ใหญ่
หรือคลื่นไหลไป-มาทำหน้าที่
พนักงานโลกสร้างล้างราศี
หรือย้ายเกมช่วยด้วยรำคาญ

แม่ทั้งดี-ร้ายกาจอาจสูสี
แต่วันนี้ชายหาดสะอาดสะอาด
ภาพที่ได้มองเห็นเป็นพยาน
คนรับงานเก็บขยะฝั่ง...อีกครั้งแล้ว

หนองประจักษ์ฯ

ใกล้พลบค่ำไร้แนวไฟรุ้ง
ฟ้ายังมุงทุงนทีสีฟ้าใส
สวยสีน้ำงามสีฟ้าดวงตาไฟ
มีเงาค่ำไร้ไร้ในนที

เมฆเป็นพืดมืดหม่นอยู่บนหัว
เริ่มดูเหมือนนเลือนสลับท่ววิถี
หนองประจักษ์ฯเดินหน้าสู่ราตรี
สกุณีสกุณาอำลาวัน

ต่างโอบยบินผินหลังเข้ารังพัก
หนองประจักษ์ฯ ราตรีเริ่มสีสัน
ไฟวับแวมแแต่่มขอบรอบน้ำปลัน
ช่างเฉิดฉั่นนี้กระไรไฟไต้หน้า

หนองประจักษ์ฯ ประจักษ์ตราตรึงจิต
เทพนิมิตเมืองแมนไ่ว้แสนต่ำ
ให้คนยืนตื่นใจไหลลำน้า
สวยหัวค้ำล้ำเหลือเหนือค้ำชม

อยากให้เธอมาลองยืนคล้องแขน
ชมเมืองแมนแดนอุดรฯ ตอนแดดร่ม
ตอนพลบค่ำรำไร ไฟ น้ำ ลม
ค่านิยมร่อยทั้งร่อยด้อยราคา

จึงเก็บภาพหนองประจักษ์ฯแหล่งพักผ่อน
ยามสายัณห์ตะวันร้อนอ่อนอุษา
เป็นของฝากจากใจคนไกลตา
ด้วยภาพผ่านนานฟ้ามาสู่เธอ

แสงใจ*

ปลุกเจ้ามากับมือหรือไม้รัก
เผ่าพุ่มพักมาแต่ต้นน้อยจนใหญ่
ทুমแรงผันแรงหวังทั้งแรงใจ
หาปุ๋ยใส่พรวนดินกินน้ำพักน้ำแรง

เคยเสียเหงื่อเพื่อเจ้าราวหาฝน
เคยอดทนมิถอยปล่อยดินแห้ง
เคยซื้อปุ๋ยด้วยเงินตราราคาแพง
เพื่อตบแต่งเจ้าใหญ่ให้รมเงา

เพียงอิงร่มหมกกายพอคลายร้อน
นั่งพักผ่อนตากลมใต้ร่มเจ้า
แอบภูมิใจว่าเป็นฝีมือเรา
มีร่มเทาเงากว้างใหญ่อย่างนี้

ไม่นานพวกนกจะมาอาศัย
มันจัญไรอาจณกินแล้วซี
จนต้นไม้สวยงามเป็นราศี
นกอปริย์ทำจนยืนต้นตาย

แม่สุดแสนอาลัยจำใจตัด
เหลือประวัติไม้ใหญ่กับใจสลาย
อโหสิด้วยน้ำตาที่ปราพราย
ให้นกกาที่ทำลายและไม้เอย

* ชื่อของต้นไม้ส่วนใหญ่ใน

ทุ่งแสงหลวง พิชณุโลก

หัวใจใส่กลอน

ดั้นด้นมาที่นี้กระวีกระวาด
เพื่อโอกาสหัวใจอาจเฝ่อาจฝั้น
มิใช่เพื่อถูกบีบจนตีบจนตัน
เพราะมิรับสัมพันธ์พิลันพิลิก

ไม่อาจยอมรักรักพิพักพิพ่วน
โดยกระบวนรู้จักระอ๊กกระอ๊ก
เห็นเพียงชื่อหรือออกกระทกระทิก
ความรู้สึกรักของใครปานไฟปานพิน

จะสร้างรักควรยื่นคำชื่นคำชม
แทนการใช้อารมณ์มาข่มมาขื่น
จะคบใครจริงจั่งให้ยังให้ยื่น
มิควรฝืนจนมิตรระอิดระอา

บรรยากาศการพบควรรอบควรรอ
ความเมตตาการุณยมีคุณมีค่า
การหมายปองครองหญิงใช้สิ่งใช้เวลา
อันซื้อหาที่ชอบมาครอบมาครอง

เขียนกลอนรักจงใจให้ไหวให้หวาน
ให้ผู้อ่านเอมอิมชวนยิ้มชวนย่อง
มิได้แถมแถมอิมให้ลิ้มให้ลอง
แคร์อยกรองสะกิดต้องจิตต้องใจ

รักเถิดรักบทประพันธ์ที่สรรค์ที่สร้าง
แต่อย่าช่างละเมอจนเพลินจนไพล
แม้อกลอนจะอบอุนละมุนละไม
แต่มิใช่หัวใจละไมละมุน

(กลอน กลบทสะบัดสะบิ้ง)

ข่าวกับงาน

เหลืองอร่ามนาม "ข่าว" สาวชนบท
เจ้านั่งรถจากทุ่งมุ่งโรงสี
มาสวมใส่ชุดขาวสาวพรหมจารี
ตั้งสตรีโสภาคาควรเมือง

ประสบการณ์แรกเริ่มเพิ่มเชื่อมั่น
ว่าตนเองสำคัญเจ้าฝันเฟื่อง
หลายรายแล้วที่พร้อมยอมหมดเปลือง
จึงชำเลื่องลอยหน้าอย่างท่าท่าย

ตาสบตาเห็นแล้วแววประหลาด
เขามีจิตพิศواسสมมาดหมาย
ชวนเจ้ารวมเคหาตาประกาย
ยินยอมจ่ายงามตามราคา

ถึงบ้านใส่หม่อมุ่งหุงเร็วรี
ดูยังมีความผันอันแรงกล้า
พอหุงสุกทันใดไม่รอร่า
หยิบจานมาอีกมือถือทัพพี

เปิดฝาหม้อร้อนไอพุ่งใส่หน้า
ยังอุตสำหรับเย็นคอยไม่ถอยหนี
พอไออายหายพลันตักทันที
รีบร้อนรวดเร็วรีในลีลา

ฉันยิ้มย่องมองใสในจานนั้น
เมื่อตอนหันไปพิศเขาปิดฝา
อู๋! จานที่ฉันนั่งตี่ลังกา
หล่นแล้วจาหน้าคะมำคว่ำจวบพื้น

แทนที่จะสงสารเขาปานเกลียด
ทั้งรังเกียจเหยียดหยันฉันทนขึ้น
ท่าทางไม่มีวันเก็บฉันทน
ฉันทนสะอื้นปวดร้าวมิเข้าใจ

นี่ก็อยากเรียนรู้ยามความเป็นฉันทน
คุณค่าความสำคัญอยู่ที่ไหน
ที่งานเขาถือหรืออย่างไร
ตกงานไปความสำคัญอันตรธาน

จึงทบทวนหวนคิดพิณิจนึ่ง
ใจจึงฉุกว่าทุกสิ่งต้องมีฐาน
รถต้องมีถนนคนมีงาน
ข้าวจึงควรมีงานเป็นฐานรอง

ฐานจะช่วยชูเพิ่มเติมคุณค่า
ไข่มี่แต่ฮั้ตตาแล้วผุดผ่อง
อยากมีค้ำก่องเก็จตั้งเพชรทอง
เลือกฐานต้องลองคิดพิจารณา

อยู่บนจานโดดเด่นเป็น “ข้าวสวย”
ถึงคราวช่วยตกจานอาหารหมา
จะคงที่ ต่ำ สูง สวย ฐานช่วยพา
ให้ดูมีราคาหรือราคาดี

ลื้มกอเหนี่ยว

ลื้มกอเหนี่ยวจอมขวัญนั้นรู้เหตุ
เมื่อสังเกตดูแลแม่ป่วยไข้
เป็นอาการลมป่วยด้วยหทัย
คิดห่วงใยในเจ้า ลื้มเต้าเคียน

เธอตั้งใจแน่วแน่ถึงแม่ห้าม
จะไปตามอย่างไรก็ไม่เปลี่ยน
แม่เดินทางลำบากจะพากเพียร
ไปเยี่ยมเยียนและรับคืนกลับมา

จากเมืองจีนเรือท่องลงใต้
ปณิธานตั้งไว้นั้นแก่กล้า
หากมิสมความหวังดังเจตนา
จะขอเอาชีวาเป็นเดิมพัน

คลื่นลมส่งตรงโฉลกโชคช่วยชี
เขาเขต "ปัตตานี" ชายฝั่งนั้น
เธอนำเรือเข้าทอดสมอปล้น
ไต่ถามข่าวสำคัญเรื่องพี่ชาย

พอมิเค้คดีใจรีบไปหา
ได้พบหน้าสุขสมอารมณ์หมาย
เกิดติดขัดเจ้าปัตตานีชีวาวย
ผู้พี่ชายรบแย่งตำแหน่งสำคัญ

ลืมหอกเหนี่ยวช่วยต่อสู่มุกบฏ
ความเก่งกาจปรากฏคนกล่าวขวัญ
"พี่จา แม่ป่วยกลับด้วยกัน"
คำยืนยันพี่ชาย ทำลายใจ

สุดคืบของนอนอยแสนสร้อยเศรา
แมคอยเจ้าด้วยหวังครั้งยิ่งใหญ่
การเดินทางกลางชลามาแสนไกล
จะกลับไปมือเปล่าหรือเราเอ๋ย

"ขอให้มัสยิดที่พี่คุณสร้าง
อย่าสำเร็จรูปปร่างอย่างคำเอ๋ย"
แม่เธอเฝ้าเซ้าซี - พี่เฉยเมย
จึงสั่งเว่ยพยายามด้วยความตาย

ต้นมะม่วงหิมพานต์สุสานน้อง
พี่มาร้องจะช่วยเหลือเอาเมื่อสาย
หน้ามัสยิดคือสถานสุสานกาย
มัสยิดถูกทำลายด้วยสายฟ้า

หรือคำเธอตั้งจิตสัมฤทธิ์ผล
ถึงสามหนยอดโดมปลุกถูกฟ้าผ่า
ฮวงซุ้ยที่เธออยู่คนบูชา
ด้วยศรัทธาและเชื่อเมื่อไปเยือน

บันทึกหมุสนาม

บันทึกนี้เขียนให้ "ชายในฝัน"
ผู้รังสรรค์วันสนุกปลุกโลกหวาน
ยั่วผลกาในฤดีคลี่กลีบบาน
ปลุกวิญญาณถวิลจินตนา

เขย่าฝันอันหลับใหลกลับตื่น
ชวนชมชื่นคืนวันสุขहरรษา
ทำเรียงถ้อยร้อยถักอักษรา
โต่ไปมานานเนาจนเมามาย

เห็นว่าเรามีอ่อนเธอ "ต่อนหมู"
เราก็สู้ถูกมอมยอมางาย
ถึงแพทางทุกนัดหัดจำลาย
ด้วยมาดหมายพยายามตามให้ทัน

จึงบันทึกนึ้กย่อนตอนงุ่มง่าม
ลงสนามชิงเสมอ เธอกับฉัน
ด้วยเชิงการเรียงร้อยถ้อยประพันธ์
เหมือนบันทึกยืนย่นวันพ่ายทาง

แต่ยังสู้ทุกเมื่อด้วยเชื่อมั่น
ต้องมีวันเธอมาที่เราบ้าง
เหมือนจะมีให้เห็นเป็นกลางกลาง
โชคเข้าข้างทางที่พ่ายลายจะลบ

ยังไม่ถึงเวลาโยนผ้าขาว
สงครามยาวเธอ-ฉันไม่ทันจบ
พยายามบันทึกนึ้กให้ครบ
ชุดแรกพบ "หมูสนาม" มีสามตอน

ห้วงแห่งรัก

"เพียงรู้สึกด้วยใจพิไลพิลาส
สุดสะอาดในคำนี้ซึ่งล้นเอ่อ
ช้วนนาที่ที่ตระหนักรักล้ำเลอ
น่านเสมอรักกันนิรันดร"¹

"ซาบซึ่งจิตชิดชมภิรมย์รื่น
อยากหยุดคืนและวันไว้นั้นก่อน
ให้รักคงคุณค่าสถาพร
หยุดโคจรจักรวาลลุ่มหวานรัก"²

"รักหมดจดสดใสในรู้สึก
ด้วยหวังนึกผูกพันอันประจักษ์
รักไม่มีข้อแม้ แคใจรักดี
แต่แนบหนักทนทานปานศิลา"¹

"ปรารธนาเธออยู่คู่เคียงขวัญ
ทุกวาร์วันเช้าเย็นได้เห็นหน้า
ช่วงชีวิตแห่งรักปักตรึงตรา
เก็บรักษาไว้มิ่งกว่าสิ่งใด"³

"เก็บรักงามยามรักสลักจิต
เก็บรักมิตรสนิทแนบแอบชิดใกล้
เก็บรักหวานวานวันผ่านผันไป
แต่หทัยเฝื่อนผันทุกวันวาร

หวางแห่งรัก ถักทอลอออ่อน
พลิวอักษรอ่อนคำระบำหวาน
ทุกขโศกชมชมชื่นสุขชื่นบาน
รอยตำนานจารจดรักหมุดใจ"²

1 Parinya In-udom

2 Prayad Pantasri

3 กัลปพฤกษ์ มข

ลมพัดผ่านหัวใจและบันไดดาว

หัวใจคนบอบบางอย่างที่สุด
จึงเจ็บจำชำระทุกข์ทรมองาย
จนแผลพร่อยรอยซ้ำการทำลาย
ลมความรู้สึกร้ายทुरายทุรน

เจ็บปวดทรมากว่าลมสลาย
กว่าจะคลายหลายเฮือกกระเสือกกระสน
ต้องใช้ความทรหดและอดทน
หัวใจตนตื่นปราดแทบขาดใจ

เมื่อทุกขท้อทรมานผ่านเลยแล้ว
จิตผ่องแผ้วเหมือนครึ่งเมื่อยังใหม่
มีมีเชื้อเหลือหลงคงค่าใด
หายสิ้นซากจากหทัย...ไปนิรันดร

เป็นการปีนบันไดไปอีกก้าว
เพื่อเห็นทวารุจิกวีสวรรค์
เป็นขั้นของการเพียรเขียนประพันธ์
ที่มุ่งมั่นฝึกฝนจนเหนื่อยแรง

กวีมีไชยงโคลงกลอนกาพย์
หลากฝั่งภาพร่อยกรองให้ลองแต่ง
ถ้าฝีมือถึงขั้นรันสำแดง
ปรับเปลี่ยนแปลงนวการงานร่อยกรอง

เป็นของฝากโลกกวีศรีพิภพ
เต็มแต่งตบสร้างสรรค์ด้วยมันสมอง
ซึ่งมิใช่การไต่บันไดทอง
ยากสยอองเปรียบไต่บันไดลิง

กวีมีบ้านใด "ไม่รู้จบ"
ทอดสมทบให้ก้าวอีกยาวยิ่ง
ยุคสมัย ตำนาน เหตุการณ์จริง
ก้าวประมาทอาจกลิ้ง "ลึงตกบ้านใด"

เห็นดาวรุ่งสุกสว่าง ดาวค้างฟ้า
เป็นปรัชญารাত্রีที่สงสัย
ระหว่างยังพยายามปีนตามไป
แม้อย่างไกลดาวกวี...ที่หมายตา

อย่าลืมฉันยังฝันถึงเธอ

เธอมาปลุกหัวใจในวันหลับ
และกำกับแนวฝันในวันตื่น
คอยเป็นเสาทองคำคำให้ยืน
เป็นพรมผืนนุ่มฟูฟูให้เดิน

ทางสายฝันนั้นลำบากยากอย่างยิ่ง
เธอไม่ทิ้งให้อึดอัดหรือขัดเขิน
ฝันจึงแสนบรรเจิดและเพลิดเพลिन
จนไกลเกินเดินฝันอย่างวันเดิม

"ยังฝันถึงเธอ และ อย่าลืมฉัน"
หนังสือคือรางวัลอันมาเพิ่ม
อื่บุ้กบทกวีที่ต่อเติม
เป็นส่วนเสริมสร้างสรรค์จากฝันเรา

เก็บเอาสิ่งดีดีมีคุณค่า
รจนาทุกตอนเป็นกลอนเล่า
แทรกสาระย่อยย่อพอทำเนา
ไว้ให้เมาหรือมันหากฝันตาม

อาจมีหลายหลายส่วนที่ควรคิด
อาจมีที่สะกิดให้คิดถาม
อาจมีบางอรรถรสที่งดงาม
แล้วแต่ความซึ่งซาบในกาพย์กลอน

แห่งอารมณ์ของใครจะไหวหวาน
แห่งผู้เขียนผลงานต้องการซ่อน
ที่แน่นแน่นแต่ผู้อ่าน...ประมาณพร
ความสุขสันต์ชั้นอ่อนอ่อน...ผอนอารมณ์

ฝัน

เคยฝันพันผูกเจ้า	จอมใจ
ชมชื่นมีนหทัย	ทวมทน
ซิดคู่อู่เคียงใคร	ครองสุข
มิเปลี่ยนเวียนวันต้น	ตอยอนตอนฝัน

วันตื่นฝันคิดย้อน	ยามฝัน
ยังฝ่าฝันยืนยัน	อยู่ซ้ำ
ย้าสู่อั้งคืนวัน	หวานอุ่น
วุ่นเอยเคยสุขล้ำ	ลวงแคลวแล้วหรือ

เทพแห่งทรัพย์

คนที่มีสินทรัพย์นับล้านล้าน
ผู้บันดาลอุ้มชู"พอรทูน่า"¹
เทวีแห่งโชคป้อมประคองพา
คอยรักษาจัดการเป็นฐานค้ำ

อาจบันดาลให้คนต้องจน-ยาก
ทิ้งลำบากเป็นยาจกและตกต่ำ
รูปปั้นของเทวีมีเงื่อนงำ
คืออุ้มนำเทพแห่งทรัพย์"พลูทัส"²มา

แต่องค์เทพแห่งทรัพย์กลับตาบอด
จึงจับจ่ายววยวอดยอดปัญหา
มีรอบคอบการมอบหมายให้เงินตรา
ทั้งเป็นเทพเสี่ยขาปริศนามี

ว่าสินทรัพย์ไร้ขามาซ่าเสมอ
แต่ให้เธอติดปีกบินหลีกหนี
ซึ่งจะผละจากไปในทันที
เป็นเศรษฐีเงินตราใช้ถาวร

เรื่องพลูทัสและเทวีฟอร์ทูน่า
เขียนไว้อ่านผ่านตาอุทาหรณ์
มิได้เพื่อวาดหวังนั่งขอพร
แต่ให้รู้ชั้นตอนพรของเธอ

ไว้เตือนตน"อย่าดูยสุรุษสุร้าย"
เงินไปจ่ายต้องระวังอย่าปลั่งเปลอ
เทวีโชคหนีจากยากจะเจอ
ห้ามเล่นเลอเปลอไพลจ่ายไวเกิน

1 Fortuna

2 Plutus

ความคิดถึงซึ่งอยู่ที่ผู้คิด
อยู่ในจิตพะวงที่คงมั่น
อยู่ในใจที่ปลุกความผูกพัน
อยู่ในฝันอันประหวัดคือปัจจัย

ปริญญา อินทร์อุดม